

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 924

HET GEHEIM VAN HET EILAND.

20 cent

De oude man deed eenige passen in de richting der drie mannen, de armen naar hen uitstreckend.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Geheim van het eiland.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

OP WEG NAAR ENGELAND.

Als een der reizigers aan boord van een der groote Transatlantische stoombooten eens in het bezit was geweest van een buitengewoon sterk vergrootenden kijker, dan zou hij zich waarschijnlijk ten zeerste verbaasd hebben, op een prachtigen herfst-dag in het laatst van October, die nog in het geheel geen winter scheen aan te kondigen, ongeveer ter hoogte van 200 mijlen ten Noorden van de Azoren, heel hoog in de lucht een vlieg-machine te kunnen ontwaren, die met buitengewone snelheid blijkbaar naar Ierland of Schotland koers zette.

Maar de kans dat het vliegtuig gezien zou worden, was al zeer gering, want het verraadde zijn aanwezigheid niet door het oorverdoovend geroffel van een benzinemotor, van een paar honderd P. K., en het zweefde bovendien zoo hoog, minstens 4000 meter dat men het zelfs met een uiterst sterken kijker niet zou hebben kunnen zien, temeer daar het tamelijk beïlg weder was en men zelfs op zee niet veel verder dan een zeemijl kon zien.

Wie waren de stoutmoedige luchtreizigers, die daar op zulk een ontzagelijke hoogte boven den Atlantischen Oceaan zweefden?

Waren het stoutmoedige sportslui, die een nieuwen overtocht waagden, in navolging van Lindbergh en Kingsford Smith.

Neen, de inzittenden, als men het zoo noemen mag van de vlieg-machine, die zich met ongehoorde snelheid een weg door het luchtruim baande, waren John Raffles, de gentleman-inbreker, zijn trouwe vriend Charles Brand, en z'n chauffeur James Henderson, die Raffles bij zoo menig gevaarvol avontuur terzijde had gestaan.

De drie mannen hadden juist in de Vereenigde Staten een zeer spannende „campagne” achter den rug, zooals Charles Brand het noemde een campagne, die een volle maand geduurd had, en waarin zij volgens James genoeg gevaren hadden doorleefd, om nu eens een jaar rust te nemen.

Meermalen had het leven van Raffles en zijn metgezellen op het spel gestaan, en tenslotte waren zij ternauwernood ontsnapt aan de handen der politie.

Zij hadden daar een fellen strijd gestreden tegen een zeer gevaarlijke bende, „Het Kwade Oog” geheeten en eindelijk was Raffles er in geslaagd, niet alleen bijna de geheele bende

uit te roeien, maar ook den aanvoerder te laten arresteeren.

En nog meer — onder de arrestanten, onder degenen, die thans in een gevangenis te New-York veilig zaten opgesloten, bevond zich dr. Cox, de Meester, de Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een der wijdst vertakte misdadigersbenden van geheel Europa.

Het mocht dus inderdaad „een welbestede maand” heeten, zooals Charles zeide, want Raffles was nu weder bevrijd van een zeer gevaarlijken vijand, die hem te Londen reeds eenige malen naar het leven had gestaan.

Het grillige toeval had gewild, dat de beide doodsvijanden elkander ontmoet hadden op het gebied der Vereenigde Staten en daar den degen hadden gekruist — in figuurlijken zinnen ten minste — met het voor den meester noodlottige resultaat, dat hij in de gevangenis werd geworpen, beschuldigd van medeplichtigheid aan de afschuwelijke daden van de „Bende van het Kwade Oog”.

De „Duivel der Lucht” was omstreeks vijf uur geleden op een weide op enkele kilometers ten noorden van New-York opgestegen en om tien uur had hij de helft van den weg afgelegd, die hem van de Iersche kust scheidde.

Dit moge wonderlijk, ja ongelooflijk schijnen — het was niets anders dan de waarheid: de vliegmaschine aan het vernuftig brein van den grooten onbekende ontsproten, kon een snelheid bereiken van ruim 500 kilometer per uur.

Niemand, zou, ten tijde toen de gebroeders Wright hun eerste vluchten volbrachten in een zweeftuig, waarin zij een motor geplaatst hadden, en waarmede zij een snelheid van iets meer dan 60 kilometer konden bereiken, het voor mogelijk hebben gehouden, dat reeds twaalf jaar later een Fransche vlieger met een benzine-motor driehonderd kilometer per uur zou kunnen afleggen en toch — dit beteekende nog niets, vergeleken met de ontzaglijke snelheden waarmede Raffles het luchtruim kon doorklieven, gezeten in zijn bijna geheel van aluminium vervaardigde vliegmaschine, die door middel van electriciteit gedreven werd.

In tien uren was Raffles een maand geleden van Londen naar New-York gevlogen — en in denzelfden tijd hoopte hij de terugreis te maken.

Voor de drie mannen zich inscheepten, hadden zij nog een zeer opwindend avontuur beleefd en hun nachtrust was er volkomen bij ingeschoten.

Niet zoodra waren zij dan ook opgestegen,

of Raffles had, als kapitein aan boord van zijn luchtschip, het bevel gegeven, dat ieder op zijn beurt eenige uren rust moest nemen.

Niets was gemakkelijker dan dat bevel op te volgen, want ieder behoefde slechts den rug van zijn zitplaats om te klappen, om zich aanstonds in het bezit te zien van een gerieflijk rustbed.

Er waren dekens aan boord, en het was zelfs mogelijk, langs electrischen weg warmte op te wekken, en dat was wel noodzakelijk op de aanzienlijke hoogte, waarop de Duivel der Lucht meestal vloog.

Van het gelaat der luchtreizigers was niet veel te zien, want zij waren gedost in dichte schapenpelzen en droegen op het hoofd zware bontmutsen, die zij diep over de ooren hadden getrokken.

Een soort schuin toeloopende voorstaven van mica, waarachter zij zaten, beschermden hen tegen den snijdenden, ijskoude luchtstroom, dien zij zonder deze soort borstwering zeker geen vijf minuten zouden hebben kunnen verduren.

Aldus gemakkelijk uitgestrekt, bedekt met een lichte, maar zeer warme deken, sliepen de luchtreizigers even rustig alsof zij zich in de hut van een groot zeekasteel bevonden.

Raffles had gedurende eenigen tijd de gewone route der grooten transatlantische stoomvaartlijnen gevolgd, maar steeds op een zoodanige hoogte, dat men zijn vliegmaschine onmogelijk zou kunnen zien.

Hij wist zeer goed, dat hij op een zeer eigenaardige wijze uit New-York vertrokken was, waar hij den Londenschen detective Sullivan en diens leerlinge Dorrit Evans had achtergelaten, en dat zijn oude vijand zich natuurlijk gehaast zou hebben naar alle Amerikaansche zoowel als Europeesche havens telegrammen te zenden teneinde daar de autoriteiten te waarschuwen, en tot waakzaamheid aan te sporen.

Hij was er dus volstrekt niet op gesteld, dat men hem zou zien, want hij moest er rekening mee houden, dat Sullivan eindelijk wel zou begrepen hebben, dat zijn tegenstander beschikte over een verwonderlijk middel om den Oceaan over te steken — en wat kon dat anders zijn dan een vliegmaschine.

Van de duikboot, de „Bruinvisch”, welke Raffles gedurende zijn verblijf in de Vereenigde Staten door Henderson had laten halen, wist Sullivan ook wel een en ander af, ofschoon hij onmogelijk de plek kon weten, waar het

kostbare vaartuig thans goed verscholen was, in afwachting dat er zich een gunstige gelegenheid zou aanbieden om het onderzeesche schip te gaan halen, zonder dat het al te groot gevaar zou opleveren.

Om elf uur was het de beurt van Raffles om rust te nemen en Charles die sliep, werd gewekt ten einde zijn plaats aan het stuurwiel over te nemen, terwijl James een voortreffelijk kok, met behulp van den kleinen electrischen koker, een versterkenden maaltijd zou gereed maken, waartoe de goed voorziene provisiekamer van de vliegmaschine hem gelegenheid meer dan te over bood.

Want daar waren blikjes met verduurzaamd vleesch, dit met groenten, allerlei gevogelte, ja zelfs een kleine voorraad meel, ten einde daarvan in den electrischen oven een soort koeken te kunnen bakken, waarin de brave reus zeer bedreven was.

Charles had zich de oogen uitgewreven, rekte zich eens goed uit, wierp de deken van zich af, en keek verbaasd om zich heen, alsof hij zich den toestand nog niet goed kon begrijpen.

— Ik merk, dat wij nog altijd in de lucht zijn! riep hij uit.

— Had je soms gedacht, dat wij al in Engeland waren? vroeg Raffles glimlachend; gaat het je nog niet vlug genog.

— O, wat dat betreft, ik vind het meer dan voldoende, antwoordde Charles haastig. Ruim vijfhonderd kilometer lijkt mij een heel aardige vaart toe. Het is ongeveer vijf maal zoo vlug als de snelste expres, dat wil zeggen, die van Londen naar Glasgow, die bijna 100 kilometer per uur aflegt.

— Ja, het is met snelheden een zonderling ding! kwam Raffles, wij geven altijd zoo hoog op van de machines, welke zulke merkwaardige dingen verrichten, maar weet je wel, dat de mensch nog altijd het grootste wonderwerk is, dat iedere machine ver in de schaduw stelt? Weet je wel, dat die snelheid van onzen zoo hoog geroemden exprestrein aanzienlijk overtroffen is door een menschelijk wezen — door een Fransch renner, die op de wielersbaan achter een gewone gangmaakmaschine in een uur honderd en vier kilometers heeft gereden.

— Het is waar, dat klinkt als een sprookje! bevestigde Charles; het is bijna ongelooflijk, dat een mensch met zijn twee beenen, meer arbeid kan verrichten dan een geweldige stoommaschine van vier duizend paardenkrachten.

Raffles had onder het spreken een weinig gegeten van wat Henderson had toebereid en

zeide nu:

— Ik wilde, dat je nu den koers veranderde, Charles.

— Wat? Keeren wij dan niet aanstonds naar Engeland terug? vroeg de jonge man verwonderd.

— Ik heb eerst iets te doen in een geheel andere buurt, mijn jongen! antwoordde Raffles. Ik heb er over nagedacht, dat het verstandig zou zijn, het millieon, dat ik van Peter Vandyke den staalkoning heb meegenomen, laat ons zeggen als belooning voor bewezen diensten, een weinig te laten rusten, totdat de herinnering daaraan wat geluwd is — laat ons zeggen een paar jaar. Er is veel goud bij, maar ook een aanzienlijk bedrag aan bankbiljetten, en het is volstrekt niet zeker of de nummers daarvan niet bekend zijn.

— Maar in de Amerikaansche bladen staat, dat die nummers inderdaad niet bekend waren, riep Charles uit, zonder zijn blikken van den hoogtemeter af te wenden.

Raffles haalde de schouders op, terwijl hij zich gereed maakte, zijn zitplaats in een rustbed te veranderen.

— Dat is natuurlijk met opzet gedaan, in de hoopvolle verwachting, dat ik er aanstonds zou inloopen, en links en rechts de ontvreemde bankbiljetten zou gaan uitgeven, zoodat ze mij vroeg of laat zouden snappen.

— Waarheen wil je dan dat ik koers zet? vroeg Charles.

— Naar de Kanarische eilanden! Wij kunnen daar over vier uur zijn.

— Nu begrijp ik je, je wilt het millieon op een van je schatkamereilanden in veiligheid gaan brengen.

— Je hebt het geraden, mijn waarde. Ik zou ook naar ons eiland op de Noorsche kust hebben kunnen gaan, maar dat is mij nog een weinig gewaagd, naar hetgeen daar nog geen acht maanden geleden is voorgevallen met den hollen koperen bal, waarin ik mijn schatten had gesloten, en die, zooals je je natuurlijk nog herinnert, van een hoogte van zestig meter in zee was geploft met de beide bandieten, die er in waren binnengedrongen.

— Stel je voor, dat ik dat avontuur vergeten zou hebben, riep Charles! Gelukkig hebben wij den reusachtigen koperen bal later weer kunnen opvisschen! Er zat voor een waarde van ongeveer twaalf millieon in!

— Ja, het was zeker wel de moeite waard, om dat weer op te visschen, hernam Raffles glimlachend, wij zullen dezer dagen eens gaan

zien hoe het er mee staat, maar ditmaal wil ik naar Greenland, zooals wij ons mooie, maar gelukkig onbewoonde eilandje ten noordwesten van de Kanarische eilanden gedoopt hebben. Wekt mij, zoodra de eilanden in het gezicht komen.

— Ik zal het doen, Edward.

Raffles trok de donzen deken over zich heen, en sliep een minuut later zoo rustig als of hij zich in een bed in de slaapkamer van zijn fraai huis te Londen bevond.

Charles had met vaste hand het stuurwiel gegrepen, en hield nu de oogen voortdurend op het kompas gevestigd, terwijl Henderson „de vaten waschte” met behulp van het water, dat in een klein tonnetje uitsluitend voor dit doel werd medegenomen en waarmede men zeer zuinig moest omspringen, tenminste wanneer het een tocht van een paar dagen gold.

De koers van den Duivel der Lucht was nu geheel gewijzigd, en in plaats van noordoostelijk aan te houden, ijfde de vliegmaschine thans in zuid-oostelijke richting met een snelheid, die de geheele machine als een snaar van een contrabas liet trillen.

Henderson keek op geregelde tijden naar den electro-motor en naar den accumulator, waarin de geheimzinnige kracht school, welke den motor in beweging bracht en die zorgvuldig was afgesloten, zoodat geen onbevoegden het geheim zouden kunnen ontdekken, en zij gelegenheid hadden het toestel zeer grondig te onderzoeken.

Charles handhaafde de hoogte van de vliegmaschine tusschen de vier en vijfduizend meter zooals Raffles hem gelast had.

Op deze hoogte leken de allergrootste zeeschepen, die de Oceaan doorploegden, niet veel grooter dan speldeknoppen. En men moest een kijker nemen om de bijzonderheden van het vaartuig te kunnen ontwaren.

De uren verstreken zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Men was thans de Spaansche scheepsroute van Bordeaux naar de Antillen, die van Santander naar Havanna, die van Amsterdam naar Paramaribo en die van Hamburg over Lissabon naar Parra gepasseerd.

Charles had het eiland Madeira ongeveer vijf en twintig mijlen aan bakboord laten liggen, en toen de schemerachtige vormen van dit verrukkelijke eiland aan den horizont waren weggedoefeld, stootte Henderson, die door den

verrekijker getuurd had, Charles aan en wees met uitgestreken arm recht vóór zich uit.

— De piek van Teneriffe! riep Charles uit, nadat hij op zijn beurt een blik op den kijker had geworpen.

De jonge man had goed gezien — aan den horizont, recht voor het vliegtuig, rees de hoogste rots van de groep der Kanarische eilanden uit de golven op.

De lucht was thans zóó doorzichtig, dat men duidelijk de slanke spits kon waarnemen, die echter niet veel hooger leek dan een gewone naainaald.

Dadelijk stootte Charles Raffles aan, die onmiddellijk klaar wakker was, de deken van zich af wierp en den kijker greep.

— Wij hebben het doel van onzen tocht bijna bereikt, Charles, laat mij het stuurwiel nu maar weder overnemen.

Charles maakte plaats voor Raffles, en deze greep het stuurrad en scheen met den blik den horizont af te zoeken.

Aan bakboord was thans een zeer klein eilandje zichtbaar, dat aan de Engelschen toebehoorde, en Piton-Rocks geheeten is.

Men vindt daar een aantal visschers en een zeer klein Engelsch garnizoen, dat om het halfjaar moet worden afgelost, daar de manschappen anders zeker van verveling zouden omkomen.

De eilanden liggen buiten de gewone route, dat wil zeggen tusschen de stoomvaartlijnen, die respectievelijk over Madeira en over de Kanarische eilanden loopen.

Raffles liet de vliegmaschine nu een grooten boog beschrijven, en spoedig was het eilandengroepje uit het oog verdwenen.

De „Duivel der Lucht” beschreef nu een grooten cirkel, met het eiland Palma, het noordelijkste van de Kanarische eilandengroep, tot middelpunt.

Maar eensklaps voelde hij zich door Charles bij de mouw trekken.

De jonge man wees op een punt diep beneden de vliegmaschine en keek Raffles vragend aan.

Deze keek in de aangewezen richting.

De vliegmaschine zweefde op dit oogenblik boven een zeer klein eilandje, dat niet meer tot den Archipel gerekend kon worden, en dat sedert onheuglijke tijden onbewoond was.

Geen schip had dit ooit aangedaan.

Raffles wist dit zeer goed, en daarom verwonderde hij zich evenzeer als Charles, want

van een of ander punt van dit eiland kronkelde een dunne lichtblauwe rookwolk in de heldere lucht omhoog.

En zoo windstil was het daar beneden, dat

de rook bijna loodrecht als een reiger opsteeg, en pas op zeer groote hoogte zich tot een ijlblauwe wolk veranderde.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

OP GREENLAND.

De beide mannen hadden een veelbeteekenenden blik met elkander gewisseld, en nu vroeg Charles :

— Wat heeft dat te beteekenen ?

— Het heeft maar één beteekenis, beste Charles — dat eiland is natuurlijk bewoond !

— Maar dat kan pas sedert zeer korten tijd zijn !

— Waarom ? Dat is volstrekt niet noodzakelijk ! Er kunnen daar wel jaren menschen gewoond hebben, zonder dat wij het wisten, en wier aanwezigheid ons thans door een toeval onthuld wordt.

— Maar dat is vrij gevaarlijk, Edward ! riep Charles uit, dat eiland ligt ternauwernood acht mijlen van Greenland verwijderd !

Raffles had niet aanstonds geantwoord, maar scheen in gedachten verdiept.

— Wij zullen wel eens onderzoeken wat het is, zeide hij, na eenigen tijd ; over het algemeen houd ik niet van dergelijke onverwachte bezoeken, wij zullen de ligging van dat eiland onderzoeken, want van Greenland af kan men het zeker niet zien.

Greenland kwam nu ook spoedig in zicht, en het bleek, dat het kleine eiland, waar men de rookpluim had waargenomen, ten noord-oosten van het Schatkamer-eiland lag.

Raffles zette toen het kleine eilandje geheel

uit het oog was verdwenen, den electromotor af en begon in een sierlijken spiraal te dalen.

Greenland werd zienderoogen grooter, heuvels en dalen begonnen zich af te teekenen, daarop een bruisende waterval, een paar kristalheldere stroompjes, eenige weiden, en een verrukkelijk bosch nog ongerept, en prijkend in alle schoonheid, welke slechts de tropen bezitten.

Raffles stuurde de machine tot boven een dezer weilanden — en eenige seconden later raakten de wielen den bodem. De spoor werd in den grond gedrukt en remde de machine, en binnen een afstand van vijf meter stond zij onbewegelijk stil.

De reis was ten einde !

Dadelijk ontscheepten de luchtreizigers zich, en het eerste wat zij deden, was de zware pelzen van zich af te werpen, die nu niet alleen overbodig, maar zeer hinderlijk waren geworden.

Inderdaad, de drie mannen waren binnen slechts weinige uren tijds van een snerpemde koude, die steeds in de bovenste luchtlagen heerscht en die tot twintig graden onder nul had bedragen, overgegaan naar een tropische hitte !

Want hier in deze gezegende streken was het volop zomer ! De natte moeson was nog niet aangebroken en de natuur schitterde in volle uitbundige pracht.

Het oog, lange uren gewend aan het eentonige van lucht en golven, van grijs en blauw, rustte met verrukking op de statige boomen, de slanke palmen, waarin kleine, sierlijke apen, Maako's, schelgekleurde papegaaien, paradijsvogels en neushoornvogels hun vroolijk spel speelden in de heerlijke boschjes van cederboomen, waartusschen lianen slingerden, zoo dik als een pols, en sterk genoeg om het gewicht van een volwassen man te dragen, op de Apenbroodboomen, de Tamarindestruiken, de stekelige cactussen — kortom, op alle gewassen, waaraan deze tropische natuur zoo rijk is.

De weide, waarop de „Duivel der Lucht” was neergestreden, bevond zich ongeveer honderd en twintig meter boven de zee.

Het was een hoogvlakte, ongeveer een kilometer breed en anderhalven kilometer lang, begroeid met kort stoppelig gras.

Van daar had men een heerlijk gezicht op een vrij diepe baai, die zelfs voor tamelijk groote schepen een gunstige ankerplaats zou hebben opgeleverd.

Deze baai had een hoefijzervorm, met den open kant naar zee gekeerd, en was omringd door dichtbegroeide rotsen.

Op sommige plaatsen waren deze slechts ongeveer tien meter hoog, maar elders rezen zij tot bijna vijftig meter boven den zeespiegel uit.

Ook het strand was vrij grillig gevormd. Op sommige punten was het zeer breed en strekte zich een breede strook fijn zand tusschen de golven en den voet der rotsen uit, op andere punten daarentegen werd de rotsvoet dadelijk door de golven bespoeld en zou men slechts bij laag water langs de smalle strook van het strand kunnen loopen.

De waterval, welke de luchtreizigers zoeven reeds gezien hadden, bruiste met klaterend geweld van de hoogste rots van het eiland.

Hij werd gevoed door een kleinen bergstroom, die uit een vrij groot meer ontsprong, en plaste neder in een riviertje, dat met vrij groot verval naar de noordelijke kust toestroomde en in de baai uitmondde.

Het was duidelijk te zien, dat vroeger geen menschenvoet dit eiland had betreden, want nergens was een gebaand pad te bespeuren, nergens vond men de overblijfselen van een woning, noch van een vuur, en de dieren gedroegen zich op een wijze, die duidelijk aantoonde, dat zij nog nimmer in aanraking waren geweest met hun grootsten vijand „den mensch”

De kleine apen lieten zich volstrekt niet storen in hun spel, en ook de vogels bleven rustig

op hun takken zitten en keken alleen maar met groote oogen naar de vreemde wezens, die hun gebied waren binnengedrongen.

Het was ongeveer half zes in den avond, toen de wielen van de vliegmaschine den grond raakten en dadelijk maakte James aanstalten om het avondmaal in gereedheid te brengen.

Raffles en Charles echter trokken uit het binnenste van de vliegmaschine een vouwbare tent van zeildoek, welke zij begonnen op te zetten, en waaronder de „Duivel der Lucht” beschutting zou vinden.

Want wel was het weder thans zeer schoon, maar men moest steeds rekening houden met de ontzettende plasregens, welke in deze streken soms onverwachts uren en dagen kunnen neerstroomen en die vaak gepaard gaan met hevigen storm.

De tent werd stevig opgezet, met behulp van aluminium -masten, en vervolgens werd de „Duivel der Lucht” er in gereden, nadat eerst de draagvlakken waren losgemaakt, hetgeen in vijf minuten verricht was, zoodat het zweeftuig thans maar zeer weinig plaats innam.

Er was nu nog genoeg ruimte in de tent om aan de drie mannen gelegenheid te geven, er een onderkomen te vinden. Maar voor het geval, dat zij langer op het eiland moesten vertoeven bevond er zich in een grot, ongeveer in het midden van het eiland, dat in vogelvlucht ongeveer tien kilometer breed, en ruim acht kilometer lang was, en een bijna zuiver ovalen vorm had, een hut van plaatijzer vervaardigd, welke binnen tien minuten in elkander kon worden gezet, op elke verlangde plaats, zoodat zelfs de hevigste storm er geen vat op had.

Men behoefde daartoe niets anders te doen dan dit verblijf te plaatsen tegen den wand van een der hooge heuvels, waar het tegen den storm beschut zou zijn.

Daar Raffles echter van zins was, reeds den volgenden dag weder te vertrekken, nadat hij een onderzoek op het geheimzinnige eiland zou hebben ingesteld, vanwaar hij en zijn metgezellen de rookpluim zoo statig ten hemel hadden zien stijgen, was het voor dien nacht voldoende als men zich met de groote tent van de vliegmaschine behielp.

Alles was nu gereed, het nachtverblijf zoowel als het middagmaal, en de drie mannen zetten zich op de vouwstoeltjes neder, welke Henderson op het grasveld rondom de kleine opvouwbare tafel had nedergezet.

— Ik zou wel eens willen weten, zoo begon Charles, terwijl hij zich bediende van den tarwe-

koek door Henderson vervaardigd, of de rookpluim welke wij zooeven gezien hebben niet aan een natuurlijke oorzaak moet worden toegeschreven.

— Dat acht ik volkomen onmogelijk, Charles, gaf Raffles te kennen, want dat wil zeggen, dat er een brand geweest zou zijn; en als dat het geval was, dan zou de rook niet als een enkele dunne panache in de lucht opstijgen, maar er zouden zich dikke rookwolken ontwikkeld hebben, want natuurlijk zouden dan alle bosschen in vlammen zijn opgegaan, trouwens, een door de natuur aangestoken brand komt in deze streken maar hoogst zelden voor, zoo goed als nooit.

— Dus daar moeten menschen op dat eiland zijn? Mylord? vroeg Henderson nu.

— Zonder den minsten twijfel, James, antwoordde Raffles.

— Maar wat voeren zij daar uit? hernam Charles. Zou het een commissie zijn, afgezonden door de regeering van een of ander land, ten einde een onderzoek in te stellen naar de flora en de fauna van de kleine, onbewoonde eilandjes van deze groep; zou men er misschien naar olie, naar diamanten of naar goud graven?

— Ik kan je op die vragen geen antwoord geven Charles en daarom zullen wij het morgen gaan onderzoeken. Ik mag in geen geval in het ongewisse blijven omtrent mijn bureu. Dat zou voor ons groot gevaar kunnen opleveren, maar allereerst moeten wij het geld opbergen.

— Dan mogen wij ons wel haasten, want de duisternis valt in deze keerkringen zeer snel, en over een uur is het nacht.

— Wij zullen dan ook vandaag niets meer doen, Charles en dit aangename werk tot morgen uitstellen.

De maaltijd werd beëindigd, en nog voor het dessert, bestaande uit een banaan en wat rozijnen, door James was opgediend, moest men licht maken, want inderdaad was de duisternis zeer snel komen opzetten, en binnen een kwartier had het heldere licht van den dag plaats gemaakt voor de eigenaardige schemering van den tropischen nacht, die geen duisternis en ook geen licht is.

Het was verrukkelijk weder, en de maan scheen vol aan den violetblauwen hemel, waaraan de sterren met buitengewone schittering fonkelden.

Het was zoo licht, dat men op een meter afstand elkanders gelaatstreken duidelijk kon onderscheiden.

Maar het werd spoedig koud, nu de zon ver-

dwenen was, zoo als op deze hoogte meermalen het geval was, en James maakte aanstalten, een vuur aan te leggen.

Raffles weerhield hem echter met een gebaar en zeide:

— Een vuur is goed, James, maar niet op deze plaats. Wellicht zou men het van dat geheimzinnige eiland kunnen zien, en dat kan noodlottige gevolgen hebben, zoo lang wij in het onzekere verkeer, omtrent den aard van de bewoners, die zich daar zijn komen vestigen, misschien pas sedert kort, misschien reeds jaren geleden.

Het kleine troepje verhuisde dus, en er werd een vuur aangelegd ongeveer halver wege de helling van een hoogvlakte.

Men kon er nu zeker van zijn, dat het schijnsel zeker nergens zou kunnen worden ontwaard.

Men praatte nog eenigen tijd, maar spoedig deed de slaap zijn rechten gelden, want de dag en de daaraan voorafgaande nacht waren zeer vermoeiend geweest.

En toen de mannen een paar pijpen hadden leeggerookt, doofden zij zorgvuldig het vuur, begaven zich naar de tent, vlijden zich daar neder op de dunne matrassen, trokken de dekens over zich heen, en waren spoedig in een diepen slaap verzonken.

Voor een overval, verondersteld, dat die mogelijk was, behoefden zij niet te duchten, want Busto, de Iersche terrier, had zich voor den ingang uitgestrekt.

De zon was den volgenden dag nauwelijks boven de kim gerezen of de drie mannen ontwaakten bijna tegelijkertijd, verkwikt en versterkt door een ongestoorde nachtrust.

Zij rekten zich eens flink uit, Henderson opende de deur van de tent, en de drie mannen begaven zich naar buiten ten einde hun toilet te gaan maken in de buurt van den waterval.

Het was een verrukkelijk schoone morgen.

De dauw parelde nog aan blad en twijgen, de bontgekleurde vogels schudden hun veeren en begonnen het oerwoud te vervullen met hun druk gesnater, de kleine apen vlogen krijschend van tak tot tak.

Er lag nog een ijle nevel over de dalkom, aan welker rand de drie mannen hadden overnacht, maar deze begon reeds op te trekken, als schoof een machtige hand een scherm terzijde en nu werd het geheele overweldigend schoone landschap zichtbaar.

De drie mannen genoten een oogenblik van den heerlijken aanblik, en gebruikten een stevig ontbijt, voor de tent gezeten.

De plek waar ze zich bevonden was zoo hoog, en de lucht was zoo doorschijnend, dat Raffles met behulp van een verrekijker het geheimzinnige eiland, het eenige, dat van hier te zien viel, duidelijk kon zien liggen.

Maar van rook viel niets te bespeuren.

— Aan een vergissing viel toch niet te denken zeide Raffles hoofdschuddend. Wij hebben het alle drie heel duidelijk gezien, het was rook, rook van een vuur, door menschenhanden aangestoken.

— Hoe denk je er heen te gaan? vroeg Charles met behulp van de vliegmaschine?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn, antwoordde Raffles, het doet mij nu leed, dat wij de „Bruinvisch” niet tot onze beschikking hebben, want met onze duikboot zouden wij het ginsche eiland gemakkelijk kunnen bereiken, zonder dat iemand het zag, zooals wij dat reeds neermalen gedaan hebben; nu, bij gebreke daarvan zullen wij ons bedienen van onze kleine motorboot, die goed verborgen in een kreek ligt, en waarmede wij wel eens tochtjes rondom ons eiland hebben gemaakt. De zee is zeer kalm, en zoo glad als een spiegel.

— Zullen wij geen wapens meenemen, Mylord? vroeg James.

— Zeker zullen wij dat! antwoordde Raffles. De kans is immers veel grooter dat wij daar ginds vijanden of althans ongewenschte elementen zullen aantreffen dan vrienden. Maar voor alles moet het geld in veiligheid worden gebracht.

Het ontbijt was spoedig beëindigd. Raffles greep de kleine tasch met haar kostbaren inhoud — het millioen, hetwelk hij aan den Amerikaanschen staalkoning had weten te ontfutselen. Busto kreeg bevel, om voor de deur van de tent te waken al mocht dit een volkomen overbodige voorzorg heeten en daarop begaven zich de drie mannen op weg.

Zij daalden de helling van de hoogvlakte af, die naar het schoone dal voerde, en volgde gedurende eenigen tijd het smalle, kristalheldere riviertje, dat thans wegens de langdurige droogte op sommige plaatsen doorwaadbaar was.

Toen zij ongeveer een kwartier geloopt hadden stond Raffles stil voor den voet van een rots, die zich eensklaps bijna loodrecht aan hun linkerkant verhief.

De voet van deze rots was met dicht struikgewas begroeid.

Raffles telde nauwkeurig tien schreden af, te rekenen van het begin van de rots, en boog

daarop het struikgewas ter zijde.

Er kwam nu een opening zichtbaar, ongeveer acht decimeter breed en nauwelijks een meter hoog.

De drie mannen moesten dus diep bukken, en Henderson moest zelfs op zijn knieën kruipen, om door deze opening in den rotswand te kruipen.

Zij volgden over een lengte van een paar meters een soort gang, die spoedig veel hooger werd, zoodat zij rechtop konden loopen, al bleef de breedte onveranderd.

Maar eensklaps eindigde de gang in een groot hol, bijna tot een 10-meter in doorsnede en blijkbaar door de natuur geschapen.

Het spreekt vanzelf, dat de drie mannen reeds aanstonds hun electriche zaklantaarn hadden aangeknipt, welke thans het hol helder verlichtten.

Op het eerste gezicht viel er volstrekt niets bijzonders aan dit rotshol te ontdekken, en de vreemdeling, die hier zou zijn binnengedrongen zou het hoogstens goed genoeg hebben geacht om er een onderkomen voor den nacht te zoeken.

En toch bevatte dit hol een onmetelijk fortuin aan goud, zilver, edelgesteenten en geldswaardige papieren!

Raffles trad op den wand van het rotshol toe, recht tegenover den ingang van den tunnel gelegen en belichtte dien eenigen tijd met zijne lamp.

De wand was zeer onregelmatig en ruw, en het vochtige gesteente schitterde hier en daar in het schijnsel der lampen, alsof het uit diamant bestond.

Eindelijk scheen Raffles te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij drukte op een dier kleine glinsterende verhevenheden en aanstonds draaide met een zacht gerucht een klein gedeelte van den wand terzijde, op ongeveer een meter boven den grond, en niet meer dan tachtig centimeter in het vierkant groot.

Deze eigenaardige deur gaf toegang tot een tweede rotshol, een weinig kleiner dan het eerste.

Raffles en Charles kropen door de opening, en nu bevonden zij zich in een der schatkamers van den grooten onbekende.

Langs de wanden, op planken, stond een groot aantal kistjes van allerlei grootte en vorm, voorzien van een etiket, waarop de inhoud vermeld stond: „tien zilveren staven van vijf kilo ieder”, „twintigduizend franc in Louis d'or”, „Driehonderd-duizend dollar in bankbiljetten van duizend”, „Juwelen tot een waarde van

vijftien duizend pond sterling, elf Januari negentien honderd zeven en twintig, Champs-Elysées, Parijs."

En zoo had iedere doos, ieder pakje, ieder kistje, zijn eigen opschrift, en in een oogopslag kon Raffles bepalen wat de inhoud was, en waar en wanneer hij dien had bemachtigd.

Sommige kistjes stonden hier reeds lange jaren omdat het nog steeds met gevaar gepaard zou gaan, den inhoud werd er in de circulatie te brengen.

Maar wat deerde dit?

Raffles kon wachten!

Als het moest stonden die kistjes met hun gevaarlijken inhoud daar over tien jaren nog op dezelfde plaats, totdat het geheugen van de politie en van de bankiers was afgestompt.

Raffles trad op een klein, ruw houten tafeltje toe, opende een kartonnen doos, die daar op-

stond, nam er een etiket uit, opende nu de tasch en noteerde nauwkeurig den inhoud op het gegomde papiertje, dat hij vervolgens op het leder plakte.

Voor bederf van de dingen, die hier stonden, behoefde hij geen oogenblik te vreezen, over duizend jaar zou alles zich nog in denzelfden toestand bevinden.

Nadat de tasch op haar plaats was gezet, keerden de beide mannen langs denzelfden weg terug, de kleine vierkante deur, welke door een zware veer kon worden bewogen, werd weder zorgvuldig gesloten, de sporen van de voetstappen in het fijne gruis op den vloer werden uitgewischt, en een oogenblik later stonden de drie mannen weder te knipoogen in het felle zonlicht.

Raffles had zijn millioen in veiligheid gebracht!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE MAN OP HET EILAND.

— Wij zullen nu maar aanstonds de motorboot in gereedheid brengen, zeide Raffles.

De drie mannen volgden nu opnieuw het kleine grillig kronkelende riviertje, dat dieper werd naarmate het de kust naderde.

Na ongeveer een uur te hebben geloopt, maakte de rivier een nieuwe bocht en vormde daar ter plaatse een soort van kreek, bijna een kwartier gaans lang, maar niet breder dan de rivier zelve was.

Geheel aan het einde van deze kreek verhief zich een heuvel, waarin dit smalle riviertje scheen te verdwijnen.

De kreek stroomde inderdaad nog over eenigen afstand onder deze rots voort en daar was de kleine motorboot verborgen.

In dit jaargetijde was het mogelijk den smalen oever van de kreek tot onder de rots te volgen.

Hier heerschte een soort groenachtige schemering, teweeg gebracht doordat de zon door de bladerenkroon speelde van de tamarindeboomen, welke voor den ingang van de rotsopening groeiden.

De oogen der mannen wenden zich vrij spoedig aan de halve duisternis, en zij behoefden het licht van de lantaarn niet om de kleine motorboot rustig voor anker te zien liggen half op het zand, daar door de droogte het water in de kreek aanzienlijk was verminderd.

De drie mannen schoven niet zonder moeite de motorboot weder in het water, en James vulde aanstonds de benzinetank uit de blikken, waarvan er een zeer groot aantal achter in een grot stonden opgestapeld, genoeg om er desnoods maanden achtereen mee te kunnen varen.

Nadat hij ook de motor duchtig had nagezien, en tot zijn genoegen had geconstateerd dat door zijn zorgvuldige behandeling alles volkomen vrij van roest was gebleven, riep Henderson uit:

— Wij kunnen onmiddellijk in zee steken, mylord, de boot ziet er uit alsof ze zoo van de werf komt.

— Geen lek in, James?

— Zoo dicht als een nieuwe kookpan.

— Loopt de motor goed?

— Alsof zij met zuivere boter gesmeerd was!

En ten bewijze, dat alles inderdaad in de beste orde was, liet James den motor op volle kracht loopen, zonder de schroef in te schakelen.

Nu behoefden nog slechts de wapens, de geweren en de munitie aan boord te worden gebracht, benevens het noodige voor een koude lunch.

Een uur later voer de kleine motorboot, die hoogstens zes meter lang was, de monding van de kleine rivier uit, en richtte den steven naar het geheimzinnige eiland.

De zee was zoo glad als een spiegel, en zelfs voor zulk een klein scheepje leverde de overtocht niet het minste gevaar op.

't Was ongeveer tien uur in den morgen, toen Henderson, die de beste oogen had, de hand ophief en slechts dit woord sprak:

— Land!

De chauffeur had goed gezien, recht voor den boeg van de motorboot teekende zich de grillige vorm van een eiland af, dat zich nergens zeer hoog boven de golven scheen te verheffen.

Raffles, die voortdurend aan het stuurrad had gestaan, liet de motorboot een groote bocht beschrijven, zoodat hij het eiland ten loever kreeg.

— Waarom maak je dien omweg? vroeg Charles.

— Omdat het m.i. beter lijkt dat men ons niet ziet aankomen! antwoordde Raffles eenvoudig. Als daar werkelijk iemand op dat eiland vertoeft — en daaraan behoeven wij nu niet meer te twifelen — dan zal hij, tenminste als hij in het bezit is van een kijker, bij zeer helder weder wellicht ook ons eiland kunnen zien, en dus vandaar het eerst een vaartuig verwachten!

— Maar je praat steeds, Edward, alsof wij in die menschen daarginds vijanden moeten

zien; wie zegt je dat we daar geen ongelukkige schipbreukelingen zullen vinden?

— Ik denk er niet aan, om dat te ontkennen; het is zeer wel mogelijk! Wij zullen wel zien!

Er werd niet veel meer gesproken, en ieder van de drie mannen hield zijn blikken onafgebroken op het geheimzinnige eiland, waarvan de vormen thans snel duidelijker werden.

Na een kwartier konden de drie mannen waarnemen, dat het eiland een zeer grillige kust had, hier en daar zeer diep ingesneden.

Er waren wel heuvels, maar de hoogste verheven zich niet meer dan zestig meter boven den zeespiegel.

Maar overigens ook hier dezelfde weelderige plantengroei, dezelfde overdaad van heerlijke boomen, en dicht, haast onontwarbaar struikgewas.

Het werd nu zaak om goed acht te geven, want de bewoners van het eiland hadden wellicht de boot zien naderen, en men moest in ieder geval rekening houden met hun eventueele vijandige gevoelens.

Charles en Henderson hadden dus een geweer gegrepen en hielden zorgvuldig de kust in het oog, terwijl Raffles een goede ankerplaats zocht aan de Oostkust van het eiland, dat blijkbaar veel kleiner was dan Greenland.

Vrij spoedig had hij een diepen inham ontdekt met een zandigen oever, uitmuntend geschikt om er voor anker te gaan.

Hij stuurde de motorboot deze baai in — en vijf minuten later schuurde de kiel over het helderwitte oeverzand en lag het kleine vaartuig stil.

Henderson en Charles sprongen aan wal en brachten het kleine anker uit, terwijl Raffles de veiligheidsinrichting in werking bracht, waardoor het onmogelijk zou zijn de boot te gebruiken. Hij sprong nu op zijn beurt aan land, na zijn geweer te hebben gegrepen, en voegde zich bij zijn beide metgezellen.

Het vlakke strand breidde zich naar alle zijden nog bijna tien minuten uit, en als er zich inderdaad vijanden op het eiland bevonden en dezen hen gezien hadden, dan zou het hun zeker niet moeilijk vallen, achter het struikgewas verborgen, hetwelk de toppen der omringende heuvels bedekte, de indringers verraderlijk neer te schieten.

De drie mannen brachten dus een onaangename tien minuten door, want zij moesten in ieder geval de strook zand oversteken, daar zij een der hoogste heuvels wilden beklimmen,

teneinde aldus het kleine eiland beter te kunnen overzien.

Er gebeurde echter niets — alles bleef rustig.

Met het geweer in den aanslag en de oogen gevestigd op den heuvelkant tegenover hen, liepen de drie mannen snel over het zand, totdat zij den voet van de heuvels bereikt hadden.

Zij bleven niet wachten, maar klauterden snel tegen de helling op.

Op den top van den heuvel aangekomen, lieten zij hun blikken om zich heen dwalen, Charles gewapend met den verrekijker.

Maar hun oog ontwaarde geen enkel spoor, dat op de aanwezigheid van menschen duidde.

Zij konden een groot gedeelte van het eiland overzien, waarvan evenals van Greenland een groot gedeelte met bosschen bedekt was.

De heuvels waren laag en hier en daar kwam de naakte rots te voorschijn, maar toch waren zij bijna overal begroeid met dicht struikgewas of zeer hooge boomen, waarvan sommige een omvang van bijna drie meter hadden — woudreuzen, waarvan de onderste takken zich bijna dertig meter boven den grond bevonden.

Niet vervan de baai waar de motorboot voor anker was gelegd, mondde een riviertje in zee uit.

Maar geen voetstap was op het gladde zand te zien, noch een overblijfsel van een vuur, geen rook — niets!

Doch Raffles begreep wel, dat hij het bij dit vluchtig onderzoek niet kon laten.

Inderdaad, het was immers mogelijk, dat de personen, die het eiland bewoonden, zich ophielden aan gene zijde van de rij lage heuvels die dwars over het eiland liep, ongeveer op het midden daarvan.

En als die menschen schipbreukelingen waren, was het dan ook niet natuurlijk dat zij zich bij voorkeur ophielden aan de westzijde van het eiland, dat wil zeggen aan den kant, waar langs de schepen moesten komen, die van Europa naar Zuid-Amerika voeren, al was het dan op zeer verren afstand?

En daarom gaf Raffles aanstonds bevel, den tocht voort te zetten.

— Het ware nu misschien wel verstandig geweest, merkte hij op, als wij Busto hadden meegenomen, maar ik durfde toch de vlieg-machine niet geheel en al onbewaakt achter laten. Het dier zou ons echter zeker spoedig het goede spoor hebben aangewezen.

De afdaling van de heuvels begon, maar thans aan de zijde die naar het land was toegekeerd.

Aldus bereikten de drie mannen het eerste bosch, dat zich bijna over de geheele breedte van het eiland uitstreekte.

Het was aanstonds te zien, dat hier nog nimmer iemand den voet had gezet, zeker niet in het gedeelte waar de drie mannen zich thans een weg baanden, want alles was woest en de slingerplanten kronkelden zich overal door elkander zonder ooit met de bijl te hebben kennis gemaakt.

Nu en dan zelfs moest James te hulp worden geroepen, die een zwaar kapmes uit de motorboot had medegenomen en hiermede de lianen doorhakte, als het werkelijk onmogelijk werd, verder te gaan.

Eindelijk, na ongeveer een uur worstelens, bereikten Raffles en zijn tochtgenooten den anderen zoom van het bosch.

Zij stonden aan den rand eener vlakte, die ongeveer een kwartier gaans breed was, en aan de andere zijde werd afgesloten door een nieuwe heuvelketen, die hier en daar diepe inzinkingen vertoonde, welke men passen zou hebben genoemd als die heuvels slechts tien maal hooger waren geweest.

Hier ook vonden de drie mannen het riviertje met zijn kristalhelder water terug, waarvan zij de monding zooeven gezien hadden, en dat zich verderop een weg baande dwars door de heuvels heen.

Zij gingen er op toe, en volgden den vlakken oever, totdat zij een der inzinkingen in de dichtbegroeide heuvels hadden bereikt.

Hier ter plaatse had de stroom een tamelijk sterk verval, en bruieste met luid geklater tusschen de beide heuvelwanden door, die hier wel met een reusachtig mes schenen te zijn afgesneden.

Het was onmogelijk, door deze kloof vol woest kolkend water verder te gaan en de drie mannen waren dus wel genoodzaakt een klimpartij te beginnen.

Op verzoek van Raffles zwegen allen, want er behoefde nu nog slechts een klein gedeelte van het eiland onderzocht te worden en wie weet hoe dicht zij in de nabijheid waren van de lieden die het eiland bewoonden, wie of wat zij dan ook mochten zijn.

Na ongeveer tien minuten klauteren hadden Raffles en zijn makkers den vlakken top van een der heuvels bereikt.

Deze was voor een groot gedeelte met dicht geboomte begroeid, en de mannen moesten nu behoudzaam verder gaan.

Plotseling stond Charles stil, en wees met

uitgestrekte vinger naar den bodem, die bijna overal met dik mos begroeid was.

Hij wees naar een soort pad dat dwars door het kleine bosch leidde, en waar het mos door langdurig gaan bijna geheel was platgetreden.

Er kon niet aan getwijfeld worden, dit pad was door menschelijke wezens aldus aangelegd.

Raffles legde den vinger op de lippen, en nu volgden de drie mannen met het geweer in den aanslag zwijgend het smalle pad, dat naar den rand van den heuveltop scheen te leiden.

Plotseling wierp Raffles, die vooraan ging, zich plat op den grond, en wenkte zijn beide metgezellen hetzelfde te doen.

Op den buik voortkruipend, bereikten allen den rand van den heuvelkam en konden nu door het struikgewas heen een blik omlaag werpen.

Het eerste wat zij zagen, was de eindelooze zee, en den witten, grilligen rand van de branding, die hier de westkust van het eiland beukte.

Niets was er op de wijde watervlakte te zien — geen spoor van leven, uitgezonderd een paar albatrossen, die met statigen diepslag hoog in de lucht voortdreven.

Die kust kon op nauwelijks twintig minuten gaans zijn van de plek waar de drie mannen zich thans bevonden.

Maar dit alles was het niet wat het eerst hun aandacht trok.

Dat was het zonderlinge tafereeltje, dat zich, op ongeveer tachtig meters van hen verwijderd aan hun oogen voordeed.

In een soort uitholling van den bodem, tegen de zeewinden beschut, stond een kleine hut van planken vervaardigd, dat met geteerd zeil was overtrokken.

Van den ingang van die hut leidde een smal pad langs de heuvelhelling naar den top, het was blijkbaar hetzelfde pad hetwelk de drie mannen zooeven gevonden hadden — en zeker was het ontelbare malen benut om den top te bereiken en vandaar een verlangenden blik te werpen over de oppervlakte der golven.

De deur van de hut stond open, en door de opening kon men flauw de vormen onderscheiden van een ruw houten brits, een tafel en een stoel, benevens een rek waarop een geweer lag.

Op ongeveer tien passen afstand van de hut was een kleine bank gezet, van ruw behouwen dunne stammen gemaakt.

En op die bank zat een man, onbewegelijk, zoo onbewegelijk, alsof hij dood was of sliep.

Hij was blootshoofds. Zoo kon men zien hoe zijn spierwit lang haar in dichte krullen om zijn hoofd viel.

De man zat half van de drie bespieders afgewend, maar toch konden deze duidelijk den sneeuwitten baard zien, die hem tot ver op de borst reikte.

De man leek wel tachtig, misschien wel negentig jaar te zijn, met dat sneeuw witte hoofdhaar en dien langen dichten baard, zooals hij daar ineengebogen neerzat, de ellebogen op de knieën gesteund, en de beide vuisten onder de kin.

Niet ver van hem vandaan graasde een geitje, terwijl een kleine hond zich in de zon lag te koesteren.

De man droeg een hemd van rood flanel en een grijs linnen broek, die in hooge kaplaarzen verdween.

Een breede lederen gordel sloot hem nauw om het middel, en droeg aan de rechterzijde een breed mes in een lederen scheede.

Een papegaai, schel van kleuren, zat op een stok in zijn nabijheid, en zelfs op dezen afstand konden Raffles en zijn metgezellen het drukke gesnater van het dier hooren.

Zoo onverwacht deed zich dit idyllisch tafereeltje aan hen voor, dat de drie mannen verstomd bleven toezien.

Hoe kwam deze eenzame man hier?

Wie was hij?

Hoe kwam hij aan dien hond, die geit, die hier

toch zeker niet inheemsch waren. Had hij zelf die plankenhut getimmerd?

Was hij de eenig overgeblevene van een aantal schipbreukelingen, wier vaartuig op deze kust vergaan was — deze eerwaardige grijsaard, die wel minstens negentig jaar leek te zijn.

Al deze vragen drongen zich aan Raffles op, terwijl hij zich langzaam oprichtte en zijn metgezellen een wenk gaf.

Zij begonnen nu den heuvel aan de andere zijde af te dalen, die geheel vlak was.

Maar zij hadden nog geen twintig schreden gedaan, of de kleine hond had hen gezien.

Het dier sprong op, en begon woedend te blaffen.

De oude man scheen uit zijn gepeins op te schrikken en sprak den hond vermanend toe.

Maar toen het dier woedend bleef blaffen, volgde hij de richting van den blik van het dier.

Hij zag de drie vreemdelingen, stiet een zwakken kreet uit, stond op, drukte de hand op het hart, en deed eenige passen in de richting van de drie mannen, terwijl hij de armen naar hen uitstrekke.

Maar toen schenen zijn krachten hem te be-
geven.

Hij wankelde, struikelde en viel voorover, terwijl de lange witte haren van zijn baard zich met het zand vermengden.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden

in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

HET VERHAAL VAN DEN EENZAME.

Zoo vlug zij konden snelden de mannen de helling af, en ijlden op den grijsaard toe.

Ondanks het woedend gekef van den hond, die naar hen beet, tilde zij den bewusteloozen man op, en droegen hem naar de hut, waar zij hem op een rustbank neerlegden, die blijkbaar tevens voor bed diende.

Raffles trad op een ruw betimmerde kast toe, zocht eenigen tijd, en vond toen een flesch met een goudgele vloeistof, welke cognac bleek te zijn.

Hij goot een weinig vocht tusschen de lippen van den bewustelooze, terwijl Charles met dezelfde vloeistof zijn slapen en polsen begon te wrijven.

Langzamerhand verscheen er wat meer kleur op het bleeke, magere gelaat van den man, en toen sloeg hij de oogen op, keek even met een verwilderden blik om zich heen en liet dien toen op Raffles rusten, die voor zijn sponde stond, met zijn hand in de zijne geklemd.

De grijsaard keek hem een langen tijd onderzoekend aan en vroeg toen op schorren toon, terwijl hij moeilijk naar zijn woorden scheen te zoeken :

— Wie zijt gij ? Komt gij — namens H e m ? klonk 't in 't Engelsch.

Raffles begreep van deze vraag niets, maar hij streelde even de sterke gebruinde hand van den grijsaard, blijkbaar gewend aan het hanteeren van bijl en spade, en antwoordde op zachten, kalmeerenden toon.

— Wij zijn vrienden ! Wij zijn bij toeval op uw eiland gekomen, en als gij het verlangt dan kunt gij het reeds morgen verlaten !

De oude man begon over al zijn leden te trillen en een oogenblik scheen het alsof hij opnieuw in zwijm zou vallen.

Hij wist zich echter met alle macht te beheerschen, greep de hand van Raffles en vroeg op heeschen toon :

— Is dat waar ? Bedriegt ge mij niet ? Neen, nietwaar ? Gij zult toch niet den spot drijven met een ouden man als ik ben ? Gij wilt mij

naar mijn vaderland, naar Engeland terug brengen ?

— Ja, dat wil ik !

— Gij zijt dus met een schip hier gekomen, hernam de oude kluizenaar. Maar hoe is het mogelijk, dat ik het niet heb zien komen. Ik breng bijna den ganschen dag op den heuveltop door, in de hoop een vaartuig te zullen zien ! Toon mij het spoedig, wat ik u bidden mag. Het is mij nog alsof ik droom, en ik wil mij met eigen oogen overtuigen, dat gij mij niet bedrogen hebt, en dat dit alles werkelijkheid is !

Raffles schudde glimlachend het hoofd en antwoordde :

— Ik vrees dat ik niet aan uw verlangen kan voldoen ! Ik ben hier namelijk wel met een schip gekomen ! Maar niet met een gewoon vaartuig ! Ik heb een luchtschip gebruikt.

— Een luchtschip ? herhaalde de oude man langzaam, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofdstreek. Wat meent gij daarmee ? Meent gij een luchtballon ? Kan men dien dan tegenwoordig besturen ? Kan men er zulk onmetelijke afstanden mee afleggen ? Zou dit vraagstuk dan werkelijk al opgelost zijn gedurende mijn verblijf op dit vervloekte eiland ?

Raffles had een snellen blik met zijn metgezellen gewisseld en antwoordde nu op zachten toon :

— Men heeft inderdaad reeds bestuurbare luchtballons — maar niet met zulk een voertuig ben ik hierheen gekomen. Ik kwam met een vliegmaschine, dat wil zeggen met een toestel dat zwaarder is dan de lucht en dat zich niettemin op twee vleugels drijvende houdt en door middel van een schroef met ontzaglijke snelheid door het luchtruim ijlt.

De oude man had zich half opgericht, schudde afkeurend het hoofd en wierp Raffles een verwijtende blik toe.

— Ik wil gelooven dat ge een vriend zijt, maar toch moogt gij niet den gek met mij steken. Wat gij daar zegt is immers onmogelijk !

— Het is mogelijk, het wordt gedaan ! hernam Raffles glimlachend.

— Wat! houdt men zich in de lucht zwevende met iets dat zwaarder is dan de lucht?

— Ja! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Zweert gij dat?

— Ik zweer het!

De oude man liet zich achterover op den met zeegras gevulden zak vallen, die hem tot hoofdkussen diende, en zijn oogen begonnen zenuwachtig te knippen.

Toen kwam het bijna fluisterend over zijn lippen:

— Een wonder! Een wonder! En dit alles is aan mij voorbijgegaan, dertig jaren! Dertig eenzame jaren! O, die ellendeling, die satansche schurk!

En hij begroef het gelaat in de handen, en barstte in tranen uit.

Het was een droevig treurig gezicht, dien ouden man daar te zien snikken. Raffles legde hem de hand op den schouder en zeide op zachten toon:

— Ween niet! Gij zult spoedig naar uw land teruggekeerd zijn — en het zal niet lang duren of gij zijt gewend aan al de wonderbaarlijke dingen, die de wereld in de laatste dertig jaren heeft aanschouwd, want als ik u zoeven goed verstaan hebt, vertoef gij reeds zoolang op dit eiland, gij zult dan zien hoe de schepen onder de oppervlakte der golven de zeeën doorkruisen, gij zult kunnen telegrafeeren, zelfs spreken zonder dat hiertoe een draad noodig is, gij zult door de lucht vliegen, gij zult levende photographieën zien, en het zal u zijn, als of gij u zelf in een spiegel beschouwt. Gij zult u in een wagen langs de wegen verplaatsen die met benzine gestookt wordt en sneller dan een stoommachine het kan doen; gij zult den Oceaan kunnen oversteken in een stuurballon — kortom, gij zult dingen zien, die u verstomd doen staan en toch is er een ding, dat u zal doen afvragen waartoe dit alles moest dienen — want verneemt uit mijn mond, dat dezelfde menschheid, die al deze wonderen wrocht, tijdens uw verblijf hier, een afschuwelijken oorlog ontketend heeft, die millioenen bloeiende levens heeft weggemaaid!

— Een oorlog? Een wereldoorlog? riep de grijsaard, terwijl hij beide handen voor het gelaat sloeg, ontzet uit, en ik, die van dit alles niets heb geweten, want hij heeft mij immers niets gezegd, de laffe schurk! O, nu begrijp ik waarom hij in geen jaren was verschenen en ik moest leven van wat er voor den loop van mijn geweer kwam en de zeeën waren natuurlijk niet meer vrij.

De oude man had dit half mompelend gezegd en scheen aan een diep gepeins ten prooi.

Wel tien minuten verliepen, zonder dat de stilte in het vertrek door iets anders werd afgebroken dan door de zware ademhaling van den ouden man.

De hond was voor het bed komen zitten, en had zijn schrandere kop op de hand van zijn meester gelegd.

Het dier scheen spoedig te hebben begrepen, dat hij met vrienden te doen had.

Maar nu richtte de grijsaard zich op, ging op den rand van zijn sponde zitten en vestigde zijn groote blauwe oogen, waaraan het te zien was dat zij jarenlang gewend waren om ver over de golven te turen, op het gelaat van den man, die tegenover hem stond.

— Gij zegt dus dat gij mij naar de bewoonde wereld wilt brengen? vroeg hij.

— Morgen als gij wilt! antwoordde Raffles.

— Als gij dat doet, dan ben ik u meer dan mijn leven verschuldigd; dan ben ik u de toekomst van een onschuldig meisje verplicht, luister naar mij — gij hebt het recht om te weten, hoe ik hier kom!

— Ik wil niet in uwe geheimen doordringen! zeide Raffles op zachten toon.

— Dien indruk maakt gij ook niet op mij! hernam de grijsaard. Toch wil ik u mijn wederbaren mededeelen — het zal mij opluchten.

— Vertel dan, zei Raffles eenvoudig.

Allen hadden nu plaats genomen, en de oude man had zijn bezoekers een glas voortreffelijken appelwijn ingeschonken, en daarbij met weemoedigen glimlach de opmerking gemaakt, dat hij ze zelf gebrouwen had.

Hij was nu weder op den rand van de krib gaan zitten en keek eerst de drie mannen achtereenvolgens aan.

— Hoe oud, denkt gij wel, dat ik ben? vroeg hij.

— Als gij de waarheid wilt weten, naar de kleur en de lengte van uw hoofdhaar en uw baard te oordeelen — zou ik zeggen vijf-entachtig jaar, antwoordde Raffles.

De grijsaard glimlachte droevig en hernam:

— Ik ben een- en-zestig jaar, dat komt u ongelooflijk voor, nietwaar? Toch is het zoo! Ik werd hierheen gebracht toen ik een-en-dertig jaar was — nog een jonge man! In den aanvang was ik geheel alleen. Toen ving ik dien kakatoe daar, die gij kunt hooren praten, toen het diertje nog heel jong was en nog nauwelijks kon vliegen en leerde hem spreken. Het dier hechte zich aan mij en bleef trouw in mijn

nabijheid! Later kreeg ik ook nog den hond — en dat was gelukkig, anders zou ik zeker waanzinnig zijn geworden.

— Gij hebt dus geen schipbreuk op dit eiland geleden? vroeg Raffles, terwijl hij den grijsaard vol mededoogen aankeek.

— Ik ben hierheen gebracht, mijnheer! riep de grijsaard met fonkelende oogen uit! Ik ben met geweld hierheen gevoerd door een schurk van een neef, te laf om mij aanstonds te dooden, maar die zich van mij wilde ontdoen, om in mijn plaats mijn groote bezittingen te beheeren, daar ik slechts een dochter had, die nu 33 jaar moet zijn, en geen mannelijke nakomelingen bezit!

Hij zweeg even, balde de vuisten, en ging op doffen toon voort:

— Ik heet Richard Merricourt. Ik was gelukkig getrouwd, maar helaas duurde dat geluk niet lang — mijn vrouw stierf toen mijn dochtertje Daisy een jaar oud was.

Ik bezat een zeer groot landgoed in het Zuiden van Schotland en ging daar door voor een van de rijkste lieden van de streek. Mijn bezitting was zeer dicht aan de kust gelegen er er was een paviljoen op den top van een rots, van waar men een verrukkelijk uitzicht had over zee, en dat mijn geliefkoosde verblijfplaats was.

De banneling hield even op, want zijn stem had haar vastheid verloren en zijn toehoorders konden hem nauwelijks verstaan.

Toen haalde hij diep adem, wendde zich af om een traan te verbergen, die over zijn wang rolde, en zijn stem had een geheel anderen klank toen hij voortging.

— Ik hield mijn dochtertje bij mij. Zoo werd zij drie jaren en toen geschiedde het vreeselijke. Ik moest volstrekt naar Engelsch-Indië vertrekken, waar dringende zaken mij riepen, welke ik zelf moest behandelen. Juist omstreeks dien tijd ontvingen wij voor het eerst bezoeken van mijn neef Philip Curlingham, die toen omstreeks twintig jaar was. Hij had niet lang geleden zijn studies voltooid aan een landbouwschool en vroeg mij nu verlof op mijn landgoed de verworven kennis in praktijk te mogen brengen. Hij was de eenige zoon eener sinds lang overleden zuster, van wie ik zeer veel had gehouden, en ik aarzelde dus geen oogenblik hem die toestemming te geven. O, had ik die schelm nooit gezien!

Richard Merricourt had deze woorden op woesten toon uitgeroepen, blijkbaar aan de hevigste opwinding ten prooi. Hij wist zich

evenwel met geweld tot kalmte te dwingen, en vervolgde:

— Wat de kundigheden van mijn neef betreft, daaromtrent liepen de meeningen slechts weinig uiteen in mijn streek, zij waren slechts zeer gering. Ik wilde hem echter een kans geven, en liet hem een respijt van een half jaar, teneinde onder toezicht van mijn rentmeester te werken. Het was juist in dien tijd, dat ik naar Indië vertrok, waar ik omstreeks vier maanden zou blijven. Toen ik terugkeerde, ziek van verlangen naar mijn dochtertje, vond ik mijn landgoed, althans wat het deel van mijn neef betreft, op ergerlijke wijze veronachtzaamd — of liever, Curlingham had blijken gegeven dat hij eerst nog maar een paar jaren naar de landbouwschool terug moest, alvorens een grondbezit als het mijne te kunnen beheeren. Ik zeide hem dit, en verzocht hem misschien wel een weinig kortaf maar weder te vertrekken en zijn studies voort te zetten voor mijn rekening, want zijn vader, mijn zwager was ongeveer een half jaar geleden gestorven zonder veel contanten na te laten.

Philip ontstak in hevige drift, en er had een betreurenswaardig tooneel plaats, waaraan ik niet zonder afschuw kan terug denken — op het laatst durfde hij zelfs de hand tegen mij op te heffen!

Het spreekt vanzelf, dat ik hem toen onmiddellijk de deur wees! Als ik hem goed gekend had, zou ik mij misschien nog wel eens bedacht hebben.

Weer hield de kluizenaar even op, en scheen in gedachten te verzinken.

Het was alsof hij zijn geheele omgeving vergat, maar eensklaps hief hij het hoofd weder op, en hernam:

— Philip vertrok van mijn bezitting en er verliep ongeveer een week sedert dien. Om u de waarheid te zeggen was ik zeer verheugd, dat mijn neef verdwenen was, want ik vernam van mijn rentmeester, dat hij in de vier maanden van mijn afwezigheid zich allesbehalve als een gentleman gedragen had en mijn huis als het zijne had beschouwd. Hij had er zijn vrienden ontvangen, feestpartijen aangericht en andere dingen gedaan, welk een landedelman niet betamen!

Richard Merricourt stond op, zuchtte diep, liep een paar malen heen en weder met het gelaat naar den grond gericht en vervolgde toen op doffen toon:

— Het was op een heerlijken Juli-avond omstreeks elf uur. Daisy was reeds naar bed,

Het weder lokte uit tot een wandeling en ik besloot door het uitgestrekte park, dat zich achter mijn bezitting bevindt, naar het paviljoen te loopen en daar nog een sigaar te rooken. Zooals ik u reeds zeide, bevindt zich dat paviljoen op den top van een heuvel, of beter gezegd van een rots, die tamelijk steil in zee afdaalde. Als de vloed op zijn hoogst is, wordt deze rots door golven bespoeld. Als men uit de deur van het paviljoen trad, kon men nog ongeveer tien stappen doen tot aan den rand van de rots, welke ik met het oog op het gevaar voor mijn kind met een ijzeren borstwering had laten afsluiten. Binnen een half uur had ik deze schoone plek bereikt en ik liep naar de borstwering en liet mijn oogen over de door de maan verlichte golven dwalen.

Maar eensklaps trok iets op zee mijn aandacht — het was een schip dat zachtjes op zijn anker reed, een tamelijk groot stoomschip, maar met alle vuren gedoofd, tenminste naar het scheen. Ik vroeg mij af wat dat schip op deze plek wel kon te zoeken hebben, daar er volstrekt geen haven in de nabijheid was, toen ik mij plotseling aangegrepen voelde door sterke knuisten. Ik wilde mij verdedigen, ik wilde schreeuwen en ik weet ook zeker, dat ik een mijner aanranders heb neergeslagen, maar toen voelde ik zelf een hevigen slag op het hoofd, duizelde, en werd overrompeld en gebonden.

Weer hield Richard Merricourt op en liet een zacht gekreun hooren.

Raffles, Charles en Henderson hadden met groote aandacht toegeluisterd, zonder den verhaler een enkele maal in de rede te vallen.

— De rest is spoedig verteld, heeren, zoo vervolgde de oude man. Ik werd aan boord van dat schip gebracht, het schip met de gedoofde vuren, dat ik op ongeveer een mijl uit de kust voor anker had zien liggen en dat aanstonds het anker lichtte, zoodra ik aan boord was gebracht. Ik werd in een hut opgesloten en een matroos met een norsch uiterlijk kwam mij op geregelde tijden voedsel brengen. Ik trachtte van hem te weten te komen wat men met mij voor had, en wie de eigenaar van het schip was, maar ik had mij evengoed tot een steen kunnen richten. De man wilde in het geheel niets los laten! Maar op den vierden dag van deze reis werd de deur geopend en mijn neef stond voor mij! Ik wil u de bijzonderheden besparen van het gesprek, dat toen volgde. In het kort — Curlingham wenschte dat ik een stuk zou teekenen, waarin

ik al mijn bezittingen aan hem overdroeg en slechts het vruchtgebruik van het kapitaal zou blijven genieten; natuurlijk weigerde ik. Toen zeide hij, dat hij wel een middel wist om mij tot andere gedachten te brengen!

— En hij bracht u naar dit eiland? riep Charles uit, die zijn verontwaardiging ternauwernood meester was.

— Ja, dat deed hij! antwoordde de oude man. De schurk zal wel begrepen hebben, dat ik zou weigeren en dat was dus een goed middel om van mij af te komen zonder mij te dooden en zijn geweten met bloedschuld te beladen.

— Maar moest hij dan niet vreezen, dat men onderzoek naar u zou doen, toen gij verdwenen waart? vroeg Raffles.

Merricourt haalde de schouders op en antwoordde:

— Hij zal wel eenige kleedingstukken van mij aan den voet van de rots in zee hebben geworpen, of op het strand hebben neergelegd, om aan een zelfmoord of een ongeluk te laten gelooven, want toen ik aan boord uit mijn halve bewusteloosheid ontwaakte, miste ik mijn overjas en hoed.

— Er is echter iets, wat ik nog niet begrijp, zeide Raffles hoofdschuddend.

— Zeg het gerust, mijnheer!

— Als gij het stuk hadt geteekend, waarin gij afstand deedt van uw bezittingen ten bate van uw neef, dan zou hij u toch zeker aanstonds de vrijheid hebben gegeven en zoudt gij hem toch immers dadelijk hebben kunnen aanklagen.

Merricourt liet een kort lachje hooren.

— Ik had geen getuigen, mijnheer; natuurlijk had ik dat kunnen doen, maar de rechter zou waarschijnlijk verklaard hebben, dat ik berouw van den afstand gekregen had, en die nu weer ongedaan wilde maken door mijn neef van een lage misdaad te betichten. Niemand had de ontvoering gezien, behalve degenen, die er aan schuldig waren, — en die zouden natuurlijk zwijgen! Bovendien moest ik mij in dat zelfde stuk op mijn eerewoord verplichten minstens vijf jaar buitenslands te blijven wonen.

— En is die schobbejak hier op geregelde tijden teruggekeerd?

— Ja, om te vragen of ik mij al bedacht had! Het kan hem echter bitter weinig schelen, reken daar maar op, want terwijl ik hier in eenzaamheid versmachtte kon hij natuurlijk met mijn landgoed doen wat hij verkoos.

— En uw dochter Daisy? vroeg Charles op zachten toon.

De beklagenswaardige grijsaard greep zich met beide handen naar het hoofd en jammerde :

— Mijn kind ! Mijn kind ! Ik weet immers niet wat er met haar geschied is ! Leeft zij nog ? Is zij dood ? Heeft die schurk misschien . . .

Merricourt voltooide den zin niet, maar hief een der samengekleemde vuisten ten hemel, als riep hij dien tot getuige aan van zijn rampspoed.

— Wij kunnen u omtrent het lot van uw dochter spoediger inlichten dan gij denkt, zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn hand op den schouder van den ouden man liet rusten. Wij zijn hier zeer dicht bij Madera en nog veel dichtter bij Teneriffe en van beide plaatsen kan men seinen naar Europa. Als gij wilt kan dat nog heden geschieden !

Merricourt greep de hand van Raffles, barstte eensklaps in tranen uit.

— Als gij dat zoudt willen doen, mijnheer, dan zou ik u ten eeuwige dagen dankbaar blijven !

— Ik beloof het u ! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Gij kunt dan wellicht nog vanavond of misschien morgen antwoord hebben !

Een droge snik welde uit de keel van den eenzamen man op, en opnieuw greep hij de hand van zijn onbekenden redder en als Raffles die niet spoedig had teruggetrokken, zou hij die gekust hebben.

Na een kortstondige stilte vroeg Raffles.

— Gij zijt dus dertig jaren op dit eiland geweest ?

— Ja, mijnheer. Voor de ontzettende oorlog begon, waarvan gij mij zooeven verhaald hebt, kwam hier op geregelde tijden tweemaal per jaar een schip, telkens met dien schurk aan boord, om naar mijn voornemens te hooren, en mij nieuwe levensmiddelen te brengen — en misschien wel om te zien of ik nog niet ge-

storven was. De matrozen hadden de hut voor mij getimmerd, welke gij daar ziet en later brachten zij den hond en die geit daarginds. Het eiland is overigens zeer vruchtbaar. Ik heb een kleinen akker voor broodgraan en voor rogge. Ik verplant rijst en boonen en in stoffelijk opzicht gaat het mij zeker zoo goed als iemand kan gaan, die als een Robinson Crusoë moet leven. Maar toch, mijnheer, — dertig jaren in eenzaamheid, het is verschrikkelijk ! Heele dagen heb ik op den top van dien heuvel daarginds doorgebracht, in de hoop, eindelijk toch een schip te zullen ontdekken, maar dit eiland ligt geheel en al buiten de route en nimmer dreef de storm een vaartuig in mijn richting. Ja, ik kan mij voorstellen wat het voor een beschaafd man moet zijn, dertig jaren in volkomen afzondering te moeten leven.

— Hadt gij in het geheel geen boeken ?

— Twee, de bijbel en alle werken van Milton.

— Hebt gij mij niet gezegd, dat tijdens den oorlog het schip slechts twee keer gekomen is ?

— Ja dat is zoo !

— Is het sinds November 1918 weer op geregelde tijden gekomen ?

— Ja, steeds einde November en dan weder omstreeks half Mei —

— Maar dan zal het schip dezer dagen wel weer verschijnen ! riep Charles opgewonden uit.

— Welken dag hebben wij dan ? riep Merricourt, terwijl hij opsprong. Ik heb in de laatste maanden mijn kalender niet meer bijgehouden.

— Het is vandaag de acht-en-twintigste October, antwoordde de jonge man.

— Maar gij hebt gelijk, dan zullen zij misschien spoedig weder verschijnen, riep de grijsaard.

— Zooveel te beter ! zeide Raffles bedaard, dan zullen wij hen ontvangen.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK V.

TELEGRAMMEN.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in de hut. Toen hernam Merricourt :

— Bedoelt gij, dat gij den strijd wilt aanbinden met Curlingham ?

— Ja, dat bedoel ik. Ik zal hem zijn schurkachtige streken betaald zetten, ik zal er voor zorgen, dat gij in al uw rechten hersteld wordt en dat hij zijn gerechte straf niet ontloopt !

— Maar weet gij wel, dat dit met groote moeilijkheden gepaard zal gaan. Gij zijt slechts met drie man en de equipage van het stoomjacht waarmede mijn neef hier telkens verschijnt telt twaalf koppen.

— Twaalf slechts ! riep Raffles luchtig uit, maar dat heeft immers niets te beteekenen ! Hij wees op Henderson en vervolgde :

— Die goede vriend daarginds neemt er wel zes voor zich alleen.

— Bovendien, de geheele bemanning zal toch wel niet aan wal komen !

— Neen. Er werd tot dusverre steeds een sloep uitgezet met vierkoppen bemand, die Cullingham en den voorraad levensmiddelen en munitie in een jol naar de kleine kreek roeiden, welke gij daarginds ziet.

— Welnu, dan heeft het niets te beteekenen, riep Charles opgewonden uit, wij zullen het met die schurken wel klaar spelen, en wij zullen er voor zorgen, dat die bandieten van een neef van u — houd mij de uitdrukking ten goede — zijn loon krijgt !

Raffles had intusschen diep nagedacht, en hernam nu :

— Gij hebt natuurlijk geen stukken, waaruit gij zoudt kunnen bewijzen, dat gij inderdaad Richard Merricourt en de eigenaar van het landgoed zijt ?

— Hoe zou ik dat kunnen, mijnheer ! riep de grijsaard uit, die weder in zijn doffen wanhoop scheen te zullen vervallen, gij begrijpt wel, dat ik geen geboortebewijzen en andere papieren in mijn zak steek, als ik des avonds uit ga om een wandeling te maken !

— Dat is waar ! Maar gij hadt toch zeker wel

een portefeuille in uw zak met brieven, die aan u gericht waren ?

— Die had ik — maar die zaten in de jas, welke de schurken mij hebben uitgetrokken.

— Geen ander bewijs, geen doekspeld, geen zegelring ?

De oude man liet plotseling een kreet hooren, terwijl hij de linkerhand ophief :

— Mijn ring ! Ja, zeker heb ik een zegelring ! Zie maar hier !

En hij liet Raffles een ring zien, van fijn goud vervaardigd, en die diep in het vleesch was ingedrongen, daar de handen van den grijsaard door den zwaren arbeid gespierd en grooter geworden waren.

De ring had een kornalijnen steen, waarin duidelijk de initialen R. en M. dooreengestengeld waren.

Raffles wierp slechts een korten blik op den ring en sprak :

— Dat is ruimschoots voldoende, mijnheer Merricourt ! En nu zullen wij eens aanstonds en voor alles het telegram verzenden.

— Ja, doe dat mijnheer — ik smeeke u er om ! zeide de grijsaard met bevende stem.

— Maar aan wien of aan wie moet dat telegram gericht worden, liet Charles zich hooren. Veronderstel een oogenblik dat uw neef miss Daisy steeds in zijn nabijheid, misschien wel in zijn macht heeft ! Als men haar dan een telegram stuurt van de Canarische eilanden of van Madera, zal hij oogenblikkelijk begrijpen dat er iets niet in orde is, en dat hem gevaar dreigt. Hij zal zijn maatregelen nemen, in allerijl het landgoed verkoopen, desnoods tegen een derde van de werkelijke waarde en het hazenpad kiezen.

— Dat mag in geen geval ! zeide Raffles kortaf.

— Natuurlijk bestaat de kans dat de schavuit reeds hierheen onderweg is, hernam Charles maar daarop mogen wij ook niet rekenen.

— Je hebt gelijk, beste Charles, Curlingham moet verrast worden ! hernam Raffles. Ik

weet wel een middel om hem er buiten te houden!

— Wat dan? vroeg Merricourt gretig, die geheel verjongd scheen te zijn door het denkbeeld, dat hij zich op zijn laaghartigen neef zou kunnen wreken.

— Wij zullen ons eenvoudig wenden tot den burgemeester van de plaats uwer inwoning! antwoordde Raffles. Het telegram moet zoo worden ingekleed, dat wij dien eerwaarden heer voorloopig buiten de zaak houden, want misschien is hij een praatvaar, die zijn mond voorbij praat!

— Als hij nog dezelfde is van vroeger, dan behoeft gij daarvoor niet te vreezen! riep de oude man uit. Armidale Stafford was een speciale vriend van mij, en een ernstig in zich zelf gekeerd man!

— Zoo veel te beter! hernam Raffles, noem mij nu den naam van de gemeente waarin uw landgoed gelegen is.

— Ardpatrick, in het graafschap Cantire!

— Dat is voldoende! kwam Raffles.

Hij was opgestaan, en hernam:

— Nu moeten wij u aanstonds verlaten, maar een onzer zal bij u blijven ingeval het stoomjacht bij toeval gedurende onze afwezigheid mocht verschijnen.

— Mag ik die man zijn, mijnheer? vroeg Henderson, die nog geen woord gesproken had, terwijl hij een stap naar voren deed!

— Jij, James? vroeg Raffles glimlachend!

— Ja, ik. Ik gevoel mij in staat om de bemanning van een geheele rooversvloot tot gruizel te slaan, riep de reus uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Dan ben je juist in de goede gemoedsgesteldheid, James! antwoordde Raffles, terwijl hij Henderson op den schouder klopte. Goed, jij kan hier blijven en mijnheer Merricourt verdedigen! Wij zullen echter zoo snel te werk gaan, dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat het stoomjacht hier in dien tijd komt! Wij kunnen de reis van hier naar Teneriffe binnen vier uren gemakkelijk volbrengen met behulp van de motorboot waarmede wij hier gekomen zijn.

— En uw wonderbaarlijke vliegmaschine? vroeg de oude man gretig.

— Die gebruik ik liever niet voor dat doel, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar daar bedenk ik, mijnheer, begon Merricourt plotseling, dat gij mij nog niet eens uw naam en dien van uw vrienden hebt genoemd, ik bid u, duid het mij niet ten kwade,

dat ik er nog niet naar gevraagd heb, de spanning, de onrust.....

Er vloog een schaduw over het gelaat van den Grooten Onbekende, maar zijn stem klonk vast, toen hij antwoordde: Wij hebben reden, mijnheer Merricourt, om aan uw verzoek voorloopig althans niet te voldoen! Ik beloof u echter, dat gij binnen een week mijn naam te hooren zult krijgen! Er zijn redenen, die het voor mij wenschelijk maken, mijn incognito te bewaren — en ik ben er van overtuigd, dat gij dat zult weten te eerbiedigen.

Merricourt vestigde zijn verwonderden blik strak op het gelaat van den vreemdeling, die hem de redding kwam brengen en stak hem toen met een spontaan gebaar de krachtig gespierde hand toe.

— Gij hebt gelijk, als gij op mijn tactgevoel rekent, mijnheer! riep hij uit, ik zal u om uw naam niet vragen — tenminste niet binnen de week, welke gij als termijn noemt, maar gij kunt niet beletten, u mijn innige dankbaarheid te betuigen!

— Het heeft niets te beteekenen, mijnheer Merricourt! ik doe niets anders dan mijn plicht als mensch, zeide Raffles op korten toon.

Daarop wendde hij zich tot Charles en zeide:

— Wij zullen nu aanstonds gaan!

— Ik wacht met groot ongeduld uw terugkomst mijne heeren, zeide Merricourt diep aangedaan, terwijl hij den beiden mannen de hand drukte.

Raffles nam Henderson terzijde en fluisterde hem toe:

— Ik reken op je! Het zou wel zeer toevallig zijn als de schurk hier in dien tijd kwam, dat wij afwezig zijn, maar wij moeten er toch in ieder geval rekening mee houden. Je weet, wat je te doen hebt — als de booswicht er zelf bij is, ik bedoel Philip Curlingham, dan maak je hem onschadelijk, en sluit hem op, zoo, dat de anderen hem onmogelijk kunnen vinden. Handel overigens zooals de omstandigheden eischen. En als zij soms gewelddadig optreden en van vuurwapens gebruik maken — aarzel dan niet om je leven te verdedigen.

Henderson knikte, en zeide op zachten toon:

— Gij kunt op mij rekenen, Mylord! Als de schobbejakken komen, dan zal ik hun een hartige ontvangst bereiden.

Raffles knikte Henderson vriendelijk toe, wenkte Charles en daarop verlieten de twee vrienden de hut.

Zoo snel zij konden beklommen zij den heuvel, baanden zich een weg door het bosch, daalden

in de vallei af, beklauderden de laatste heuvelketen en bereikten vervolgens de baai, waar zij de motorboot op het strand hadden laten loopen.

Het was gelukkig, dat het scheepje goed verankerd was, want de vloed was intusschen komen opzetten en het vaartuig dreef.

De twee vrienden moesten tot aan hun knieën door het water gaan om de motorboot te kunnen bereiken.

Er was op een afwezigheid van eenige dagen gerekend en de beide mannen vonden dus levensmiddelen aan boord.

Terwijl Charles zich bezig hield met de machine, maakte Raffles het anker los en nadat zij vlug iets genuttigd hadden, zetten zij koers naar de open zee.

Raffles dreef de snelheid zoo hoog mogelijk op en het duurde niet lang of Greenland kwam weder in het gezicht.

Zij lieten nu echter het eiland links liggen, in de letterlijke beteekenis van het woord en hielden op het eiland Teneriffe aan.

In rechte lijn was het eiland, waarop de ongelukkige Richard Merricourt zestien jaren lang in eenzaamheid had doorgebracht, ongeveer tweehonderd kilometer van Santa Cruz, de hoofdstad van Teneriffe, verwijderd.

Daar de motorboot gemakkelijk 50 Kilometer per uur kon loopen, zouden zij ongeveer 4 uur over dezen afstand moeten doen.

Raffles begreep dan ook, dat het moeilijk zou zijn, nog dienzelfden nacht terug te keeren. In ieder geval zou dat onmogelijk zijn, als hij op antwoord op zijn telegram wilde wachten.

Maar omtrent het lot van Merricourt behoefde hij thans niet meer in ongerustheid te verkeereren, want hij wist wel, dat hij geen beteren beschermer had kunnen aanwijzen dan Henderson.

De overtocht had zonder eenig ongeval plaats daar het weder bij voortduring verrukkelijk schoon bleef.

Wat dat betreft mochten de beide mannen zich gelukkig achten, want de stormen in deze streken zijn van vreeselijken aard en het ranke motorbootje zou ongetwijfeld onmogelijk zee hebben kunnen houden.

Het werd nu langzamerhand levendiger op zee, want men kwam nu meer in de buurt van de geregeld bevaren stoomvaartroutes en bovendien zagen de twee vrienden allerwege visschersschuiten, die op Teneriffe, op Palma, op Lanzarote of op een der andere eilanden van de groep thuis behoorden.

Het was zes uur in den middag toen de motorboot het Noord-Oostelijke landpunt van Teneriffe passeerde, en een half uur later ongeveer voer zij de fraaie haven van Santa Cruz binnen, waarbij Raffles en Charles konden genieten van het prachtig schouwspel, hetwelk de kust van dit gezegende eiland oplevert.

Charles bleef in de boot achter, terwijl Raffles aan wal sprong en zich naar het telegraafkantoor spoedde.

Daar verzond hij een telegram van den volgende inhoud aan burgemeester Stafford van het plaatsje Ardpatrik :

„Verzoeken onmiddellijk telegrafische inlichting omtrent miss Daisy Merricourt, de eenige dochter van Richard Merricourt. Te zenden aan het adres van graaf Feversham, poste restante Santa Cruz, een vriend van Richard. Gelieve de strengste geheimhouding in acht te nemen.”

Raffles verzond dit telegram met een betaald antwoord voor 40 woorden. Toen dit verricht was, begaf hij zich naar de haven waar hij zich opnieuw inscheepte.

Hij wist wel, dat hij pas den volgende dag terug behoefde te komen voor een antwoord, want het zou minstens een dag duren, voor het telegram heen en weer kon zijn gegaan.

De beide mannen maakten nog een kort tochtje en keerden daarop terug.

De boot werd nu voor goed gemeerd, de douaneformaliteiten werden vervuld. Raffles gaf zich daarbij uit voor een Engelsch edelman, wiens stoomjacht op de rede van Palma lag, en daar hij noch Charles eenige bagage bij zich hadden, konden zij onmiddellijk aan land gaan nadat de havenmeester hun een ligplaats had aangewezen.

Zij zochten eerst een goed hotel op, bestelden kamers voor dien nacht en maakten daarop een wandeling door de stad met haar echt Spaansch karakter, die op schilderachtige wijze tegen de helling van een heuvel is aangebouwd en welker huizen voor het meerendeel wit gepleisterd zijn.

Om zich den tijd te verdrijven bezochten zij een Variété-theater, soupeerde in een Bar, waar men alle talen der wereld hoorde spreken en begaven zich vrij vroeg ter ruste.

Reeds om tien uur begaf Raffles zich naar het telegraafkantoor, meer om een wandeling te maken, dan in de hoop, dat hij reeds antwoord kon hebben, hetgeen dan ook inderdaad niet het geval was.

De twee vrienden bezochten nu, na paarden te hebben gehuurd, de schoone omstreken,

keerden tegen den lunch terug en begaven zich des middags om 3 uur opnieuw naar het telegraaf kantoor.

Het telegram was juist 10 minuten geleden aangekomen.

Raffles zette zijn gefingeerden naam op het register, greep het telegram en opende het haastig.

Op half luiden toon las hij Charles voor :

„Miss Daisy Merricourt verloofd met den heer Philip Curlingham, neef van Richard. Treedt Donderdag a.s. met hem in het huwelijk. Nog steeds zeer onder den indruk van den raadselachtigen dood van haar vader.

Armidale Stafford, burgemeester van Ardpatrick.”

Raffles liet het telegram zakken en stiet een sissenden klank uit.

— Die schurk ! kwam het over zijn lippen. Dat huwelijk zou dus over 5 dagen moeten plaats hebben. Wat dunkt je, Charles — mag het voortgang hebben ?

— Nooit ! riep Charles met krachtige stem, het moet tot iederen prijs voorkomen worden !

— Zoo mag ik het hooren ! zei Raffles. Wij zullen dadelijk terugkeeren en ons reisvaardig maken — over 3 dagen kunnen wij in het Zuiden van Scotland zijn — en laat Curlingham zich dan voor ons in acht nemen — voor ons en voor zijn slachtoffer !

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

HET GEVECHT.

De twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan, maar begaven zich, na de rekening in hun hotel te hebben betaald, naar de haven, waar zij zich inscheepten, nadat de benzinevoorraad was aangevuld.

Raffles nam weder aan het stuurwiel plaats en de terugtocht begon.

De vaart moest thans echter aanzienlijk verminderd worden, omdat de duisternis langzamerhand begon te vallen en het gevaar om op een klip te stooten niet denkbeeldig was.

Immers was deze geheele eilandengroep rijk aan gevaarlijke rotspunten, die slechts bij eb voor een klein deel boven water uitstaken.

Slechts een zeer ervaren zeeman, die de wateren hier op zijn duimpje kende, zou hier zijn schip met vollen stoom hebben durven te besturen en deze kundigheden durfde Raffles zich niet aanmatigen.

Het was reeds 2 uur in den nacht toen heel in de verte de omtrekken opdoemden van Greenland.

Het begon juist te dagen en langzamerhand kleurde de Oosterkim zich licht-rood.

Nog anderhalf uur — en men zou de verblijfplaats van Richard Merricourt weder hebben bereikt.

Het werd nu snel lichter en Raffles durfde de vaart van de motorboot weder opvoeren.

Het was ongeveer 4 uur en reeds stond de zon in stralenden glans boven den gezichtseinder toen de motorboot de baai van het kleine eilandje weder invoer.

Raffles stuurde de boot op het zand en de twee vrienden sprongen aan land.

Zij grepen hun geweren en begonnen de heuvelketen, die de baai afslot te beklimmen.

Maar ternauwernood had Raffles den top bereikt, of hij slaakte een kreet en wees met uitgestrekte vinger voor zich uit.

Charles keek in de aangewezen richting.

— Een schip! riep hij uit.

Inderdaad — aan den tegenovergestelden kant van het eiland lag een stoomjacht voor anker, zoo dicht mogelijk bij de kust als de diepgang van het vaartuig het veroorloofde.

Raffles was zeer bleek geworden en staarde eenige seconden onafgewend naar het vaartuig uit welks pijp een dunne, ijle rookwolk omhoog kronkelde.

Blijkbaar lag het schip onder stoom, gereed om ieder oogenblik het anker te kunnen lichten.

Dat beduidt niet veel goeds, Charles — wij moeten er op af!

Reeds wilden de beide vrienden den heuvel aan de andere zijde afdalen, toen er snel achter elkaar eenige schoten klonken.

Raffles had Charles bij den arm gegrepen en bracht nu zijn kijker voor het oog.

Van achter de laatste heuvelrij klonk het schieten, maar er was nog niet dadelijk iets te zien.

Maar toen snelden er eenige kleine figuurtjes over het strand van de inham waar het schip voor anker was gegaan.

Door zijn kijker kon Raffles zien, dat zij toeijlden op een kleine roeiboot die half op het zand was getrokken.

Naar de boot, Charles, schreeuwde Raffles, zoo opgewonden als Charles hem in langen tijd niet gezien had. De bandieten gaan mischienen hulp halen, of zij willen vluchten — en wie weet wat zij hebben uitgericht! Als zij naar Curlingham kunnen seinen, dan is alles verloren! Wij moeten hun den terugweg afsnijden.

Zoo snel hun beenen hun dragen konden, ijlden de twee mannen weder terug, lichtten het ankertje en duwden de motorboot af.

Zij voeren de baai uit, rondom de landtong en voeren in een boog om de Oostelijke kust van het eiland heen.

Raffles voerde de snelheid van de motorboot zoo hoog mogelijk op, zoodat het boegwater in een meter hooge fontein opschoot, en de boot in haar binten kraakte en sidderde alsof zij uiteen gerukt zou worden.

Zij naderden het stoomjacht en duidelijk konden zij het knarsend geratel van den ankerketting over de spil hooren, blijkbaar waren de lieden die met het schip gekomen waren voornemens het anker te lichten.

De sloep, waarmede de mannen, die zooeven over het strand hadden gerend naar het schip waren geroeid, was juist weder aan boord gheschen en tusschen de davits opgehangen.

Langzamerhand kwam er beweging in het schip, dat begon te draaien en den voorstevan naar zee wendde, terwijl uit de schoorsteenpijp dikke rookwolken walmden.

Men liet zeker daarginds de machine met volle kracht werken uit haast om van de plek weg te komen.

Maar de motorboot naderde snel en voer recht op het stoomjacht af, een schip van ongeveer 600 ton en volkomen zeewaardig.

— Zij zullen ontkomen! schreeuwde Charles in de hoogste opwindung.

— Dat zullen wij zien! hernam Raffles op woesten toon. Kom aan het stuurwiel staan, Charles en houdt er recht op aan.

Charles nam het stuurwiel over, Raffles bukte zich, opende een klein luik in de voorplecht en nam er een houten kist uit.

Hij sloeg het deksel terug en nam een vrij groote handgranaat uit de kist, waarna hij zich weder oprichtte en in onbewegelijke houding bleef staan.

Aan boord van het stoomjacht had men blijkbaar de nadering van de motorboot ook al gemerkt en wel begrepen, dat die weinig goeds voorspelde.

Snel achter elkander kraakten twee schoten.

Een kogel vloog door het boord van de motorboot, een tweede boorde een gat in de blauwe lakensche pet, welke Charles op had.

— Voor den duivel — de kerels schieten met scherp! riep de jongeman verwoed.

— Ja, dat is zoo hun gewoonte! hernam Raffles laconiek. Meestal gooien zij niet met groene erwten, de heeren, die handlangers zijn van een man als Curlingham. Houdt recht op het jacht aan!

En Charles hield er recht op aan, al floten de kogels hem om de ooren! Nog tien meter — nog 5 meter.....

— Zwenken! beval Raffles.

Charles gooide eensklaps het roer om, en de motorboot beschreef een zoo scherpe bocht, dat het eene boord bijna de golven beroerde.

Maar juist op dat oogenblik wierp Raffles zijn handgranaat tegen den romp van het stoomjacht, ongeveer ter hoogte van de waterlijn.

Een hevige ontploffing had plaats, — het jacht schudde over zijn geheele lengte, en het was of de motorboot een oogenblik uit het water werd opgelicht, wegens de hevige beroering van de golven, door de losbarsting veroorzaakt.

Aan boord van het stoomjacht ging een woedend gehuil op, en weer kraakten een paar schoten, die echter gelukkig geen doel troffen.

Toen werd het stil aan boord, en Raffles en Charles konden zien, hoe de bemanning naar een boot snelde, en die snel begon neer te laten, na er haastig eenige wapens en levensmiddelen in te hebben geworpen.

De kant waar de sloep te water werd gelaten, was van de zee afgekeerd, en zoo konden Charles en Raffles niet aanstonds zien, hoeveel man zij bevatte.

Wel bespeurden zij, hoe men een gewonde in de boot tilde — en daarop verdween zij uit het gezicht.

Het jacht was intusschen beginnen te zinken, maar Raffles en Charles wisten wel, dat het onmogelijk geheel zou kunnen verdwijnen, want er stond daar ter plaatse nauwelijks anderhalve meter water onder de kiel.

Binnen enkele oogenblikken hield het zinken dan ook op en het schip leek zich neer te vlijen, als om uit te rusten van zijn strijd met het element, waarop het zoolang had rondgedreven — alleen het dek stak nog boven de golven.

Charles en Raffles hadden een veiligen afstand moeten opzoeken, om uit de zuiging van het schip te blijven, maar voeren nu weder terug.

Een oogenblik later zagen zij, hoe de opvarenden van de sloep als bezetenen aan de riemen trokken en naar de kust roeiden.

— Zij zullen ons nog ontkomen, schreeuwde Charles.

Intusschen had men hen van uit de sloep ook opgemerkt.

Een der mannen greep een geweer, knielde neder, mikte en vuurde.

De kogel trof het stuurrad, en versplinterde het ten deele.

Maar Raffles had op zijn beurt zijn geweer gegrepen en aangelegd.

Het schot kraakte — de schutter in de sloep richtte zich op, laakte een rauwen kreet, strekte de armen ten hemel en viel ruggelings in de golven, waarin hij verdween, om nooit meer boven te komen.

Maar intusschen was de motorboot niet gemakkelijk bestuurbaar meer en met het zoeken naar een paar waardelooze rondhouten, die met touwen op de stuurstand werden gebonden, ging een kostbare tijd verloren.

Toen de motorboot eindelijk weer op gang was, had de sloep de zandige kust bijna bereikt.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht en bromde nu tusschen de tanden :

— Ze zijn met hun zevenen, waaronder een gewonde — waarschijnlijk de machinist of een stoker, die bij de ontploffing gewond is.

— Waar zijn de andere vijf dan ? Merricourt heeft ons immers mede gedeeld, dat de bemanning van het stoomjacht twaalf koppen telde ?

— Dat kan ik je niet zeggen, antwoordde Raffles kort. In ieder geval zijn zij natuurlijk niet meer aan boord van het stoomjacht.

De motorboot vloog nu met groote snelheid voort, en een oogenblik later stooft zij met zoo-veel vaart het vlakke, zandige strand op, dat zij geheel op het droge kwam te liggen.

Maar ook de sloep had reeds de kust bereikt, en de inzittenden hadden hun wapens gegrepen en waren weggesneld, terwijl zij den gewonde aan zijn lot overlieten.

Raffles en Charles zonden hun nog eenige kogels achterna, die echter geen doel troffen.

De zes bandieten — want als iets beters behoefde men ze niet te beschouwen — waren reeds onder het geboomte verdwenen, dat een deel van de heuvels bedekte.

Raffles en Charles ijlden het eerst op de sloep toe, en zagen dat de gewonde bewusteloos was, hoewel zijn wonden niet doodelijk waren.

Zij namen hem op, en droegen hem snel voort in de richting van de planken hut, welke op ongeveer een kwartier gaan van de kust was gelegen.

— Waar zou de oude man — waar zou James toch zijn ? vroeg Charles in de grootste ongerustheid.

— Ik weet het niet, Charles — maar het is zeker, dat hun iets ernstigs is overkomen, antwoordde Raffles op somberen toon. Zij hebben natuurlijk het schieten moeten hooren en de hevige ontploffing, en als zij niet gekomen zijn

— dan is dat omdat zij niet konden komen !

Zwijgend droegen de twee mannen den gewonden machinist, die tamelijk zwaar uit een wonde aan zijn schouder en zijn hoofd bloedde, naar de hut, welke zij spoedig daarop bereikten.

Zij legden het bewusteloze lichaam op den grond neder, en Raffles en Charles wierpen een blik om zich heen.

Plotseling slaakte de laatste een kreet.

— Daar ! zei hij op heeschen toon.

Raffles volgde de richting van zijn blik.

Op ongeveer 50 meters van de hut, half onder het groen verborgen, lagen eenige lichamen onbeweiglijk op het mos uitgestrekt.

Zij ijlden er op toe.

Een oogenblik later stonden zij voor vier lijken !

De dooden waren allen als matrozen gekleed, een hunner vertoonde een schotwond midden in den slaap, de drie anderen waren met een of ander zwaar voorwerp gedood — waarschijnlijk met een ijzeren staaf, een koevoet of een houweel.

De slagen waren blijkbaar met vreeselijke kracht toegediend.

Een enkele blik overtuigde Raffles en Charles dat hier geen hulp meer kon baten.

— Maar waar is James, steunde Charles. Zouden de ellendelingen hem gedood hebben ?

Zonder te antwoorden greep Raffles Charles bij den arm en trok hem met geweld met zich mede.

Even later stond hij voor de deur van de hut.

Raffles duwde haar open, en deinsde met een kreet van schrik terug — op den vloer lag het bewegingloze lichaam van Henderson, met den steel van een bebloed houweel in de vuist geklemd, en het gelaat voorover op den vloer, en op de rustbank lag Richard Merricourt, zijn sneeuw witte baard met kleine heldere bloeddroppeltjes bespikkeld, die blijkbaar uit een wonde aan het voorhoofd waren gespat.

Raffles en Charles bogen zich over James heen, en wentelden het reusachtige lichaam voorzichtig op den rug.

Bijna op hetzelfde oogenblik sloeg de reus, die een diepe wonde op de hoogte van den slaap had, de oogen op, keek toen beurtelings van Raffles naar Charles, scheen hen te herkennen en zeide met matte stem :

— Goeden dag, Mylord ! Neem het mij niet kwalijk, dat ik u niet beter heb kunnen ontvangen.

HOOFDSTUK VII.

NAAR ENGELAND.

Raffles wendde zich af om de ontroering te verbergen, die op zijn gelaat zichtbaar was.

Toen boog hij zich weder over Henderson heen, legde hem zacht de hand op het hoofd, en zeide op vriendelijken toon, terwijl zijn stem nauwelijks merkbaar trilde :

— Spreek niet, brave kerel ! Je bent ernstig gewond, maar wij zullen je goed verzorgen.

Vlug werd er een bed van bladeren op den vloer uitgespreid, en daarop werd Henderson behoedzaam neergelegd.

Charles ging haastig wat frisch water scheppen uit de rivier, terwijl Raffles een verband maakte, den gewonde met bekwame hand verbond en hem vervolgens een paar droppels tusschen de lippen goot van een opwekkend middel van eigen vinding, dat hem onder geen enkele omstandigheid verliet.

— Ga nu slapen, James — en vertel ons dan maar zoo spoedig mogelijk, wat hier gebeurd is ! Je hebt je kranig gehouden — en alles is nu in orde !

Raffles zeide maar niet, dat de zaak nog allesbehalve in orde was, daar er zich nog 6 bandieten op het eiland bevonden, die nog een zeer groot gevaar zouden kunnen opleveren, daar hij den braven kerel niet ongerust wilde maken, en aldus zijn genezing tegenhouden.

Raffles wendde zich tot Charles en zeide fluisterend :

— Ga buiten op wacht staan, met je geweer in de hand en houdt de motorboot in het oog — want daar zullen de bandieten het natuurlijk op voorzien hebben. Ik zal mij intusschen met Merricourt bezig houden.

Terwijl Charles buiten de hut op post ging staan en nauwlettend den blik gevestigd hield op de heuvels, waar achter de bandieten een schuilplaats hadden gezocht, bukte Raffles zich over den grijsaard heen.

Hij zag al spoedig dat de wonde niet veel te beteekenen had en dat de oude man over eenige uren weer op de been zou kunnen zijn.

Raffles wiesch zijn slapen met frisch water, verbond hem en liet hem rustig liggen.

Daarop ging hij zich bij Charles voegen, eveneens met zijn geweer gewapend, en zeide :

— Wij behoeven er geen doekjes om te wonden, Charles de toestand waarin wij ons bevinden is ernstig ! Er zijn 6 matrozen op het eiland, waarschijnlijk allen gewapend, die alles in het werk zullen stellen, om van dit eiland af te komen. Zij weten, dat hier een motorboot ligt — en zij zullen natuurlijk trachten er zich van meester te maken, zoodra de duisternis valt. Ik wilde, dat wij Busto hier hadden !

— Dat is waar ook ! riep Charles uit. Wat zou er toch van den armen hond geworden zijn ?

— Wel, hij zit natuurlijk nog voor de tent,

waarin de „Duivel der Lucht” is ondergebracht, antwoordde Raffles laconiek.

— Zonder eten ?

— Zonder eten ! En zonder drinken ook, als het moet ! O, ik ken mijn hond — hij zou liever omkomen dan zich ook maar een stap verwijderen. Maar ik wilde wel, dat hij nu hier was, want hij zou ons van onberekenbaar nut kunnen zijn om ons te verdedigen. Thans is het gelukkig dag, — maar wat zal er gebeuren, wanneer de duisternis is aangebroken. Zullen wij het kunnen uithouden tegen zulk een overmacht ?

Charles dacht even na en zeide toen :

— Laat ik den hond gaan halen — of doe het zelf en laten wij dan de motorboot zoo ver mogelijk de rivier ophalen tot dicht bij de hut !

— Dat is goed ! zeide Raffles na eenige aarzeling. Maar dan zullen wij wachten tot de oude man weder bij kennis is gekomen, en in staat is om een geweer te hanteeren.

— Dat is waar ook, wat zou er met den kleinen hond geschied zijn, die hem tot gezelschap strekte ?

Raffles zag in het rond, maar nergens kon hij het dier ontdekken.

Waarschijnlijk was het gevallen in den strijd met de matrozen !

Op dit oogenblik klonk er uit de hut een zwakke stem, die Raffles aanstonds naar binnen deed snellen.

Richard Merricourt zat half opgericht op zijn brits en strekte de handen naar Raffles uit, terwijl het sidderend over zijn lippen kwam :

— O, welk een geluk, dat gij er weder zijt ! Ik dacht dat alles voorbij zou zijn !

Raffles trad snel op den ouden man toe en zeide :

— Stil ! Spreek niet zoo luid ! Mijn trouwe metgezel daarginds is ernstig gewond en heeft rust noodig. Voelt gij u wat beter ?

— Ik voel mij nog wat duizelig — maar over een kwartier zal ik weder de oude zijn.

— Ik behoef u zeker niet te vragen of gij met een geweer kunt omgaan ?

— Van mijn geweer heb ik maanden moeten leven, als ik ziek was geworden van het ingemaakte vleesch, dat men hiervoor mij aanbracht. Er zijn hier veel fazanten, en een soort zeer smakelijke duinhazen. Ik geloof niet, dat ik een rennende haas op honderd meter afstand meer dan eens in 50keer en zal missen.

— Zooveel te beter !

— Waarom zegt gij dat ?

— Luister ! Er zijn hier nog zes matrozen op het eiland !

En nu deelde Raffles in korte trekken het gebeurde aan den grijsaard mede, die met gebalde vuisten had geluisterd.

Maar toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, greep Merricourt hem eensklaps bij den arm en zeide op schorren toon :

— De opwinding heeft mijn verstand verbijsterd, naar het schijnt ! Ik heb u zelfs nog niet naar het resultaat van den tocht naar Tenerife gevraagd ! Leeft mijn dochter !

— Zij leeft !

— God zij geloofd en geprezen ! riep de oude man uit, met gevouwen handen en terwijl de tranen hem langs de bleeke wangen biggelden.

Raffles had hem ernstig aangezien en vervolgde nu, terwijl hij zijn hand vatte :

— Toch moet ik u iets mededeelen, dat u zeer zal schokken — over vijf dagen treedt zij in het huwelijk met Philip Curlingham....

Merricourt viel weder op zijn sponde terug en stamelde op heeschen toon, terwijl hij Raffles met wijd geopende oogen aankeek :

— Met.... met Curlingham ? Met dien schurk ? Maar dat is onmogelijk ! Dat strijdt tegen de natuur ! Het is ondenkbaar ! O, mijn arm, bedrogen kind !

— Bedenk, mijnheer Merricourt, zeide Raffles dat uw dochter niets kan weten van de laaghartige wijze waarop uw neef zich tegenover u heeft gedragen. Integendeel — hij zal tegen haar waarschijnlijk de redder, de helper in nood hebben gespeeld, en haar tenslotte ten huwelijk hebben gevraagd.... omdat hij zoo in ieder geval zeker van uw geld zou kunnen zijn, wat er mocht gebeuren ! En deel mij nu, wat ik u bidden mag, snel mede, wat hier gedurende mijn afwezigheid is voorgevallen !

— Dat is spoedig genoeg verteld, mijnheer ! antwoordde de grijsaard. Het stoomjacht moet hier des nachts voor de baai het anker hebben geworpen, en natuurlijk hebben wij daar niets van bemerkt. Bij het kriecken van den dag zijn de bandieten aan land gegaan en zij hebben aan het een of ander spoor moeten zien, dat ik niet meer alleen was — voetstappen op het strand, grooter dan de mijne konden zijn, of iets anders. En zij overvielen ons ! Zij begrepen dadelijk het groote gevaar, waaraan zij zouden blootstaan, als er getuigen bleven van de schanddaden van hun meester !

— Hebt gij niet aanstonds gezien, dat Cur-lingham er niet zelf bij was ditmaal, vroeg Charles nu.

— Neen, mijnheer! In de verwarring van den strijd heb ik daar in het geheel niet opgelet. Want wij hebben gestreden tot het laatst, uw dappere metgezel en ik! Die brave reus zag zich zijn geweer uit zijn hand stukschieten, en daarop greep hij een houweel en sloeg er op in, zoodat de bandieten letterlijk als stroohalmen om hem heen vielen! Wat mij betreft — ik werd gewond en voelde het bewustzijn uit mij wegvlieden — misschien hebben de schurken mij wel voor dood gehouden, tot mijn geluk. En wie weet, wat er geschied zou zijn als ge niet tijdig waart teruggekomen!

— Ik geloof, dat de bandieten de vlucht namen, toen wij hen voor het eerst zagen, zeide Raffles. Wij hebben hun toen den pas afgesneden. Maar nu moet gij weder wat rust nemen. Wie weet, hoe spoedig wij behoefte zullen hebben aan uw schietvaardige hand.

— Ik denk er niet aan! zeide Merricourt met vaste stem. Ik zeg u, dat ik mij geheel hersteld gevoel. En ik zal u toonen, dat een oud man als ik, wanneer het zijn moet, zijn redders weet te helpen, met het geweer in de vuist.

— Welnu dan — wanneer gij u inderdaad sterk genoeg gevoelt, om u weder te bewegen, dan zal mijn vriend naar het eiland terugkeeren, waar mijn vliegmaschine geborgen is — wij hebben daar een noodlanding moeten maken — en mijn hond gaan halen, die daar is achtergebleven; hij kan ons van het grootste nut zijn bij het opsporen en onschadelijk maken van de zes bandieten, die nog op het eiland rondzwerven.

— Maar dat is zeer gevaarlijk, hernam Merricourt op angstigen toon. Zij zullen hem overvallen.

— Heb daar geen vrees voor, antwoordde Raffles. Wij kunnen de geheele kust van hier tot aan de baai met onze geweren bestrijken, en als mijn vriend snel loopt, dan zal men hem niet kunnen treffen. Vergeet niet, dat de heuvels minstens anderhalven kilometer van de kust verwijderd liggen.

Charles had zich reisvaardig gemaakt.

Voor hem beteekende deze geheele expeditie niets.

Hij drukte Raffles en den grijsaard de hand, stak zijn revolver in zijn zak, en verliet de hut, terwijl de beide mannen hem volgden, met het geweer in de hand, ten einde hem in den rug te dekken.

— Zorg dat je in ieder geval lang voor de duisternis valt, terug bent! zeide Raffles.

— Ik kan over eenige uren terug zijn, antwoordde Charles.

Nog een handdruk — en de jonge man ijldes weg.

Raffles en Merricourt zagen, hoe hij over de vlakke snelde, eenige heuvels beklom en toen eenige oogenblikken uit het oog verdween.

Maar toen kwam hij een eind verder weer te voorschijn en ijldes verder.

Hij had bijna de baai bereikt, toen er onmiddellijk achter elkaar drie schoten klonken.

Raffles slaakte een kreet, en zijn hand omklemde de kolf van zijn geweer.

Blijkbaar hadden de bandieten Charles naar de boot zien snellen, en hielden zij zich schuil in de boschjes op den kam van de heuvels, die zich op ongeveer een kwartier gaans van de hut verhieven.

Maar de afstand was te groot, of de kogels misten hun doel, want Charles snelde voort en had het volgend oogenblik de boot bereikt, het kleine anker gelicht en den motor op gang gebracht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting.

Hij wendde zich tot den grijsaard en zeide:

— Gij ziet, dat wij voor ons leven zullen moeten strijden, mijnheer Merricourt. Over dag zullen de schelmen wel niets durven ondernemen want zij zouden dan over een vrij breede open plek moeten snellen, recht op de hut toe, en dat zou hun duur te staan komen, dat begrijpen ze wel. Maar des nachts is het iets anders, dan kunnen zij stil naderbij sluipen en ons overvallen. Daarom heb ik mijn hond laten halen, want de uwe is verdwenen, ik moet het u wel zeggen.

— Wat! Zouden zij mijn eenigen makker hebben gedood? kreet de oude man. Maar waar is Vrijdag dan?

— Ik heb hem nergens gezien, maar als hij leefde, zou hij toch wel hier zijn! gaf Raffles te kennen.

— O, maar dan heb ik nog hoop! riep Merricourt uit. Misschien heeft het slimme dier zich verscholen, en zal hij weder te voorschijn komen.

— Zouden de bandieten hem misschien hebben medegenomen? vroeg Raffles.

— Ook dat is mogelijk! riep de grijsaard uit. Wellicht hebben zij willen beletten, dat het dier ons waarschuwde.

Raffles had ondertusschen de motorboot zoo

lang hij kon met den verrekijker gevolgd, totdat het vaartuig om een kromming van de kust verdween.

Hij begon daarop met de hulp van Merricourt voor een eenvoudig maal te zorgen, maar keek voortdurend naar James!

De reus sliep rustig, maar Raffles wist, dat er een paar dagen voorbij zouden gaan, alvorens hij zou mogen worden vervoerd.

De dag verstreek onder voortdurende waakzaamheid.

Raffles en Merricourt lieten hun wapens geen oogenblik van hun zijde, ten einde op iedere gebeurlijkheid voorbereid te zijn.

Maar de bandieten hielden zich op 'n afstand.

Zij wilden blijkbaar hun huid niet wagen, door over de open vlakte voor het huis te snellen.

Maar ook aan een omsingeling moest gedacht worden.

Dat gevaar was niet denkbeeldig, want door een grooten omweg langs de westelijken kust te maken, zouden de matrozen van het gezonken stoomjacht de achterzijde van de hut kunnen bereiken en daar dan op veel korteren afstand van verwijderd zijn, dan wanneer zij hun schuilplaats op den heuvelkling verlieten.

Het was ongeveer vijf uur, toen Raffles, die reeds eenige malen met heimelijke onrust den stand van de zon had waargenomen, plotseling opvloog.

In de verte kraakten schoten.

Onwillekeurig richtte hij den blik naar de zijde, waar Charles eenige uren geleden met de motorboot in zee was gestoken, maar er was niets te zien.

Neen, het geluid kwam van gene zijde der lage heuvels, die zich achter de hut bevonden, en daar de kustlijn voor het oog verborgen hielden.

— Uw vriend is in nood! schreeuwde Merricourt opgewonden, terwijl hij zijn geweer greep, en een tasch vol patronen aan zijn gordel hing. Wij moeten hem te hulp snellen.

— Maar hoe komt hij daarginds? riep Raffles uit, op zijn beurt zijn Winchester grijpend.

— Hij zal met de motorboot de kleine rivier hebben willen opvaren, en zoo dicht mogelijk de hut naderen! was het haastig gegeven antwoord. Kom mede, ik zal u den weg wijzen.

— Naar mijn metgezel! schreeuwde Raffles, misschien voor de eerste maal van zijn leven werkelijk opgewonden.

— Geef mij een revolver, mijnheer! klonk de stem van den braven reus, en ik zal mij een paar van die kerels wel van het lijf weten te

houden! Bekommer u niet om mij! Mijnheer Br.... onze vriend moet tot iederen prijs geholpen worden.

Raffles begreep, dat er niet langer gearzeld mocht worden.

Het schieten hield aan en werd heviger. Blijkbaar hadden alle bandieten zich aan gene zijde van de lange heuvels verzameld.

Hij drukte Henderson een zijner revolvers in de hand, knikte hem toe, en ijde Merricourt achterna, die reeds was weggesneld.

Met een vlugheid, die alleen het gevolg kon zijn van een onafgebroken leven in de vrije natuur, en van strijd tegen de elementen, liep Merricourt voort. Raffles moest zich inspannen, om hem in te halen.

Spoedig hadden de twee mannen den voet van de heuvelrij bereikt, en begonnen dien te beklimmen.

Het schieten werd ieder oogenblik duidelijker hoorbaar, en de schoten volgden elkander snel op.

Hijgend vlogen de beide mannen voort.

Zoo bereikten zij den top van den langen heuvel.

Op eenigen afstand stroomde de kleine rivier.

En daar, op een halven kilometer afstand, lag de motorboot onbeweeglijk stil, dicht bij een der oevers.

Van hun hoogen post af, konden Raffles en Merricourt duidelijk zien, hoe een man dekking had gezocht achter de kap van de kleine kajuit, en vandaar vuurde op een klein groepje mannen, die op nauwelijks honderd meter van de boot achter een terreinverhevenheid lagen en zoo snel schoten, als zij maar konden.

Het waren er vijf.

De zesde lag onbeweeglijk op den rug, met uitgestrekte armen, en staarde met doode oogen naar de zon, die reeds ter kimme daalde.

Juist toen Raffles en Merricourt dit alles ontwaarden, alaakte een der vijf mannen een rauwen gil, strekte de armen omhoog, en toen leek het, of hij zijn hoofd in het zand begroef — een kogel had hem blijkbaar de hersens doorboord.....

Maar eensklaps hield het vuren op de boot op.

De man daarginds had, naar het scheen, zijn munitie vershoten.....

Met een woest gehuil van zegepraal stonden de vier overlevenden op en ijlden naar de boot, waar de man nu weerloos was.....

Raffles hief zijn geweer op, mikte even.... het schot kraakte.... een der bandieten leek

een luchtsprong te maken..... en plofte toen in het zand.....

Een kogel uit het nimmer falende geweer van den kluizenaar legde een der andere voortijlende mannen neder.

De man in de boot was opgesprongen en had zijn nutteloos geweer bij den loop gevat...

Maar hij behoefde er geen gebruik van te maken.

Raffles had nogmaals geschoten en weer beet een bandiet in het zand.

En toen..... snelde een kleine hond, die een eind touw achter zich aan sleepte, op den laatsten schurk toe, sprong hem naar de keel en deed hem neervallen.

De man in de boot sprong op den oever en was dadelijk bij hem.

Eenige oogenblikken later kwamen Raffles en Merricourt op dezelfde plek, en.... Charles wierp zich aan de borst van zijn vriend, terwijl de honden als gekken tegen hun wedergevonden meesters opsprongen.

Twee der matrozen, oud reeds, waren gewond, één hunner zwaar.

De andere waren dood.....

Merricourt trad op de gewonden toe, keek hen lang en ernstig aan en zeide toe:

— Luistert! Gij hebt u zwaar aan mij en aan een onschuldig meisje vergrepen, maar ik zweer u, dat ik alles zal doen, om uw vrijspraak te verkrijgen, ja, dat ik tegen u geen aanklacht zal indienen, als gij berouw toont en mij helpen wil mijn neef te ontmaskeren!

De twee zwaargewonden wisselden een snellen blik met elkander.

Toen sprak een hunner op schorren toon:

— Des te erger voor Curlingham — wij stemmen toe!

Met groote behoedzaamheid werden de gewonden naar de hut vervoerd.

Maar men moest nog drie dagen wachten, alvorens het mogelijk was, hen en Henderson naar Greenland te vervoeren, en aan boord van de vliegmaschine te brengen.

Geheel Ardpatriek was met bloemen en vlaggen versierd, ter eere van de eenige dochter van Richard Merricourt, die over eenige uren in het huwelijk zou treden met haar neef, Philip Curlingham.

De huwelijksinzegening zou plaats vinden in de kleine kapel in het kasteel, hetwelk sedert den gewaanden zelfmoord van Merricourt door diens neef bestuurd werd.

Reeds was een groot aantal gasten aanwezig, benevens de notaris, die het financiëele deel had geregeld.

De bruid, een schoone, jonge vrouw, wier liefvallig gelaat zeer bleek was en diepe melancholie verried, legde de laatste hand aan haar toilet, bijgestaan door een kamermeisje en de oude huishoudster.

Toen deze haar den bruidskrans op de blonde lokken hadden gedrukt, verscheen de bruidegom, een man van omstreeks vijftig jaar, met een smal, olijkleurig gelaat, en kleine, zwarte oogen.

— Ben je gereed, Daisy? vroeg hij op zijn horloge ziende. De gasten wachten.

— Ik ben gereed, Philip! antwoordde het jonge meisje met zachte stem.

Curlingham bood haar zijn arm en het paar schreed langzaam de kamer uit, door een aantal gangen naar de groote zaal, waar de gasten verzameld waren.

Een gemompel ging door de rijen, toen allen het bleke gelaat van de bruid zagen, en ouden van dagen, met veel ondervinding, schudden veelzeggend het hoofd, en mompelden:

— Die ziet er ook niet uit, zooals een gelukkig bruidje er moet uitzien.....

Nu begaf de stoet zich in optocht naar de groote, vorstelijke hall om in de auto's te stappen maar eensklaps ontstond er een groot rumoer, en eenige bedienden schenen handgemeen te worden met een man, die met geweld was binnengedrongen.

Maar veel meer dan dat trok de houding van den bruidegom de algemeene aandacht.

Hij was krijtwit geworden, hield de beide handen vóór zich uitgestrekt, alsof hij een spook wilde afweren, en keek onafgebroken naar den man, die zooeven was binnengedrongen.

Toen kwam het stamellend over zijn droge lippen:

— Merricourt — Merricourt — mijn oom!

Ja, het was Merricourt, en iedereen, die hem vroeger gekend had, dacht aan een verschijning, zooals hij daar stond, zeer bleek, maar met een uitdrukking van innige vreugde op zijn gelaat, met den langen, witten baard,

Recht trad hij op Curlingham toe, die achteruit deinsde, als bukkend voor het Noodlot zelf.

En toen viel zijn groote, eerlijke hand, zwaar midden op het schurkengezicht neder.....

— Dat is mijn eenige straf, Philip Curlingham! zeide Merricourt, met een stem, die tot

in de verste hoeken van de hall doordrong. Voor de rest moet de justitie zorgen. Ik heb bewijzen — deugdelijke bewijzen — doode zoowel als levende, dat bezweer ik je! God zij dank, dat ik nog tijdig ben gekomen, om mijn lief kind aan je klauwen te ontrukken!

De grijsaard strekte zijn bevende armen naar

zijn dochter uit, die bleek als een doode had toegekeken, en die nu met een zachten snik in de armen van haar vader in zwijm viel....

Maar van de drie mannen, die dit alles mogelijk hadden gemaakt, hoorden Richard Merricourt, noch zijn dochter ooit meer iets....

De volgende aflevering bevat:

DE KORISTE.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóo geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885